

NAŠA LUČ

september 2005, letnik 54, številka 7

MESEČNIK ZA SLOVENCE PO SVETU

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

LETO EVHARISTIJE

Smo romarji, ki nam je za slovenstvo	2
Starogorski rokopis	6
Biti ženska	8
Kapela Žalostne Materne Božje pod Veselo goro	9
Ljudje s šestimi prsti	10
Vpliv preteklosti	11
XII. tabor Slovencev po svetu	13
Slovenija moja dežela	14
Iz življenja naših župnij	16
Leto brez sonca	40
Lučkin kotiček	41
Malu za šalo	42
Oglasi	43

Prva str. ovitka: Tamino Petelinšek:

Srečanje mladih

Druga str. ovitka: Tamino Petelinšek:

Sola se je začela

Tretja str. ovitka: Arhiv SKM Stuttgart:

Jubilej

Četrta str. ovitka: J. Modic:

Vas Kromberk z gradom

Mladina – upanje prihodnosti

Svetovne dneve mladih je načrtoval pokojni papež Janez Pavel II. in jim vtisnil svoj osebni pečat. V Kölnu se je svetovnega zleta mladine udeležil njegov naslednik papež Benedikt XVI.

Priljubljenosti obeh papežev med mladino nam ni treba primerjati. Janez Pavel II. je gradil svoj odnos do mladih več kot dvajset let. Benedikt XVI. dela isto šele nekaj mesecev in je na svoj način oseben in pristen.

Ves svet in posebej kristjani smo pod vtisom velikega dogodka svetovnega srečanja sto tisočev mladih v Nemčiji. Srečanje je imelo dolgo pripravo med mladimi na vseh koncih sveta, ki so se odločili, da gredo na pot in doživijo lepoto in moč vere in veselje skupnega praznovanja. Sveti oče se je pridružil množicam mladih, da jih utrdi v veri in zvestobi poslanstvu kristjana v svetu, ki izhaja iz krsta.

Cerkev se posveča mladini zaradi velikih nalog, ki jih ima ta že po naravi za prihodnost sveta. Mladi so upanje dobe, ki jo bodo oblikovali. Če bo v njih odprtost za resnico in želja po velikih vrednotah, po notranji svobodi, ki jo navdihuje Kristusov Duh, potem bodo časi, ki prihajajo, bolj gotovo časi blaginje in miru. Graditelji takega sveta pa so le plemeniti ljudje. In za plemenitost se človek odloči v mladih letih. Mladi idealisti, ki odkrijejo, da je vredno zastaviti svoje iskanje, upanje in svoje moči najprej za duhovno zorenje, samo ti so tisti realisti, ki se bodo pripravljene neustrašno prizadevati in boriti za zdrava načela medčloveških odnosov in lepšo podobo sveta. Vztrajali bodo kljub vsem oviram in zlobi, ki vse to podira in ruši.

Mladi kristjani, ki jih navduši in prevzame Kristus s svojo visoko duhovno kulturo, bodo nosilci nove podobe sveta, ki nastaja danes za naš skupni jutri. Nova podoba Evrope, Amerike, Afrike, Azije, Oceanije ... to je hrepenenje milijonov ljudi, ki danes trpijo in umirajo zaradi ozkosti samoljubnih interesov nevzgojenih posameznikov in skupnosti, napihnenih mogotcev in brezobzirnih nasilnikov.

Odrasli moramo danes poskrbeti, da se lahko mladi srečajo v duhu medsebojne odgovornosti in podpore v rasti za pogum in plemenitost. Ljudje vseh kontinentov sveta imajo bogato zgodovino in izkušnjo človeka vrednih kreposti. Mladim ni treba vsega odkrivati znova. Na sprejetem bogatem izročilu požrtvovalnih prednikov bodo zastavili svoj doprinos k napredku človeštva. Zato je potrebno, da se srečajo v mladostnem zanosu, da izmenjajo svoje izkušnje, da se opogumijo za požrtvovalno sprejemanje naporov, za visoke človeka vredne cilje.

Marsikaj pa bodo morali tudi popraviti, kar je pustila neobdelano in nerodovito sedanja generacija. Pristno življenje po evangeliju je ena tistih velikih nalog, s katero je treba prenoviti Cerkev našega časa, da bi bili kristjani pred svetom bolj verodostojne priče Kristusa, odrešenika vseh ljudi. Mlačnost se kristjanom nikoli ni obrestovala in se tudi v prihodnje ne bo. Nova evangelizacija sveta nam je nujno potrebna. Sveti oče meni, da je deviza za prihodnost novo navdušenje nad krščanstvom in ponos biti ustvarjalen in dejaven kristjan.

Janez Pucelj

Smo romarji, ki nam je za slovenstvo

Višarska Kraljica Evrope je 7. avgusta v svoje svetišče privabila množico rojakov, ki so se udeležili že 17. tradicionalnega romanja treh Slovenij.

Čeprav je letošnja vremenska napoved od romanja odvrnila kar nekaj »tradicionalnih« udeležencev, je bilo Marijino svetišče tudi letos napolnjeno do zadnjega kotička. Srečanje smo začeli s predavanjem znanega zgodovinarja Jožeta Dežmana z naslovom *Spravno ljubeznijo iz rdeče ledene dobe*. V njem je osvetlil nekatera zgodovinska dejstva o komunističnem političnem in fizičnem nasilju na Slovenskem. Poslušalci so z zanimanjem prisluhnili njegovim besedam in mu zastavili veliko vprašanj. Očitno je spregovoril o temi, ki je še kako močno prisotna med Slovenci doma in na tujem. Njegovo predavanje bomo objavili v naslednji številki NL. Osrednje praznovanje pa smo začeli s skupno sveto mašo v Marijinem svetišču. Nadškof Uran je ob somaševanju še 11 duhovnikov zbrane nagovoril z besedami: »Mir z vami! ... Povezani smo z zamejskimi Slovenci tukaj v Italiji, v Avstriji, na Madžarskem in na Hrvaškem; z vsemi rojaki po svetu, ki so neprostovoljno zapustili domovino in si tako rešili življenje, nekateri pa so odšli iz ekonomskih, političnih ali osebnih razlogov - z vsemi, ki so ostali doma in veliko pretrpeli v času enoumja. Posebej pa smo duhovno povezani z vsemi tistimi našimi mučenci in mučenkami, ki so krivično pretrpeli svojo smrt. Spominjamo se namreč dogodkov sredi leta 1945, ki so življenjsko zaznamovali naš narod in mnoge izmed vas. To ni bil samo konec 2. svetovne vojne, ampak tudi čas najhujšega eksodus slovenskega prebivalstva, ki je bežalo pred komunističnim nasiljem. Okupacija naše dežele je bila namreč zlorabljen za izpeljavo revolucije in prevzem oblasti. Zgodovinski podatki vedno jasneje kažejo zaporedje dogodkov. Zasedba domovine je bila namreč za revolucionarje priložnost za učinkovito »čiščenje« vsega, kar bi nasprotovalo kasnejšim revolucionarnim ciljem. Kot smo danes že slišali - prvi partizanski strel pri nas ni bil sprožen proti okupatorju, ampak proti Slovencu, domačemu človeku ... Najhujša tragedija pa se je zgodila po

Mojca Kucler Dolinar je na Sv. Višarjah nagovorila zbrane romarje treh Slovenij.

končani vojni, ko so tisoči slovenskih prebivalcev zapustili svoje domove. Ne za dolgo, so mislili: le do Ljubljane, dokler ne pridejo zavezniki; morda do Kranja ali čez Ljubelj do Angležev. Nihče ni zapustil domovine; le umakniti so se hoteli za nekaj časa, da rešijo življenje, dokler se stvari ne umirijo ... Ob letošnjem srečanju ob 60-letnici begunstva v Cankarjevem domu v Ljubljani se je predsednik vlade posebej zahvalil katoliški Cerkvi in njenim duhovnikom, ki so ves čas stali ob strani beguncem in izseljencem in jim omogočili, da so tudi v tujini zaživeli polno življenje, v medsebojni povezanosti in solidarnosti. Tukaj, na gori pri višarski Mariji, se danes zahvaljujemo za vse milosti, ki so nam bile podarjene v 60-tih letih preizkušanj in križev, ki so nas utrdile in povezale med seboj. Izpolnitev stoletnih sanj naših prednikov o samostojnosti naše domovine je sad, bratje in sestre, ki je zrastel iz trpljenja, iz krvi, iz preizkušanj naših prednikov, pa tudi nas, ki smo šli skozi različne stiske.«

Sveti maši je sledil še kulturni program, ki pa je bil žal zaradi slabega vremena (začelo je močno deževati) prestavljen v Ehrlichov dom srečanja zraven cerkve. Organizator (Rafaelova družba) je poskrbel, da smo navzoči lahko prisluhnili pesmim in recitalu otroškega cerkvenega pevskega zbora Polhov Gradec, ki je že med sveto mašo dodobra pomladil zbrano občestvo s svojimi mladimi in ubranimi glasovi. Nastopil je še mešani pevski zbor Gregor Rihar in vse skupaj se je

zilo v uglaseno češčenje pripadnosti slovenski pisani in peti besedi. Zbrane je nagovorila tudi poslanka NSi v državnem zboru Mojca Kucler Dolinar.

Kaj ji pomeni takšno srečanje rojakov iz vsega sveta in kaj nam lahko pove kot poslanka državnega zbora, pa si lahko preberete v naslednjem pogovoru meseca.

Začniva najin pogovor na koncu. Kako to, da si se letos udeležila našega srečanja na Sv. Višarjah?

Letos sem se srečanja udeležila prvič. Za srečanja sem vedela, saj so se jih udeleževali ljudje iz moje okolice. Gre za kraje, kjer je še čutiti močno domovinsko zavest, poleg tega pa jih je močno zaznamoval čas izpred šestdesetih let, precej pa jih je moralo zapustiti Slovenijo zaradi političnih razlogov.

Na Višarje sem prišla na povabilo organizatorja Rafaelove družbe. Z menoj je bil tudi mož Matjaž in sorodniki ter prijatelji, srečanja pa se je udeležil tudi kolega iz naše poslanske skupine Anton Kokalj.

Kakšni so tvoji vtisi po tem srečanju?

Predvsem veselje in odprtost. Vidi se, da nismo običajni obiskovalci gora. Smo romarji, ki nam je za slovenstvo, za narod, za domovino. Naši rojaki nam imajo marsikaj povedati in včasih so njihove ocene stanja pri nas zelo koristne. Predvsem pa so najboljša promocija Slovenije. Zelo spoštujem rojake, ki so, čeprav so živeli v tujini, dali svoj prispevek tudi nam v domovini. Omenila bi le g. Simčiča, g. Rebulo pa g. Zdešarja...

Ti bo ta romarska izkušnja morda kaj pomagala pri tvojem političnem delovanju, če ne drugače vsaj pri boljšem poznavanju problematike?

Vsak stik z rojaki in z njihovimi pogledi da novo izkušnjo in nova poznanstva. Predvsem pa moram poudariti, da v zavesti Slovencev, ki živimo v matici, zamejske in izseljenske Slovenije skorajda ni. Govorim o povprečnem Slovincu, ki se je prebil skozi šolanje - vključno z univerzo. Na žalost je tako. Na ta način je močno okrnjeno celovito poznavanje zgodovine, vse skupaj pa hromi domovinsko zavest. Priznam, da tudi sama spadam v generacijo, ki je bila prikrajšana za premnoge informacije, zato sem vesela vsake priložnosti, da globlje spoznam slovensko stvarnost v vseh njenih razsežnostih.

Rad bi, da se našim bralcem na kratko predstaviš.

Rojena sem v Ljubljani in zadnjih deset let z možem živiva v starem delu Ljubljane. Prej sem živela v Kozarjah (Ljubljana-Vič), več stvari, od sorodstva, prijateljev do sodelovanja v družbenem življenju pa me veže s kraji od Dobrove do Polhovega Gradca preko Šentjošta do Horjula.

Po poklicu sem univ. diplomirana pravnica. Še pred redno zaposlitvijo sem sodelovala v informativnem programu radia Ognjišče, potem pa sem bila zaposlena sprva v pravni službi v gospodarstvu in kasneje v državni upravi. Do nedavnega sem bolj aktivno delovala tudi na področju kulture in vodila različne prireditve. Od oktobra lani pa sem poslanka.

Kdaj si se prvič srečala s politiko?

Prvič sem se srečala s politiko, ko sem bila še študentka, ob prvih lokalnih volitvah v Sloveniji. Skupina mladih, ki smo se takrat zbirali okoli kulturnega društva, smo oblikovali lastno listo »Dobrovsko kulturno listo« in dobili svetnika v občinskem svetu. Takrat tega še nisem imela za politiko, pred očmi smo imeli cilj storiti nekaj dobrega za ljudi in kraj. Sedaj vem, da je bila to politika, saj je politika delo za skupno dobro. Res se je drži drugačen, negativen sloves. Vendar nas mladih to ne sme odvrniti od sodelovanja v politiki. Pri tem se mi zdi izredno pomembno, da imamo, ko v politiko stopamo, do te mere izoblikovano osebnost, da lahko nastopamo suvereno. Daleč od tega, da bi bila politika lahka. Potrebne so izkušnje, modrost in znanje. Vse to pa v vseh starostnih obdobjih pridobivamo iz dneva v dan.

Kdaj je bil tisti odločilni preskok v aktivno politiko? Te je bilo kaj strah ali pa morda kasneje celo žal te poti, ki si jo izbrala?

Od ustanovitve občinskega odbora NSi Dobrova-Polhov Gradec sem pomagala pri njenem delovanju,

Nadškof Uran in izseljenski duhovniki za oltarjem višarske Kraljice Evrope

nisem pa razmišljala, da bi v politiko tudi sama aktivno stopila. Vstop se je zgodil, ko so me povabili, da bi bila njihova kandidatka za poslanko. Po tehtnem premisleku sem sklenila, da se z vso odgovornostjo podam na to pot in tega ne obžalujem. Seveda pa se dokončni preskok ne bi zgodil brez zaupanja ljudi, ki so mi dali svoj glas, da smo si skupaj izborili sedež v parlamentu.

NSi, to je stranka, ki ji pripadaš. Opiši jo na kratko, v par besedah. Kako si »pristala« v tej stranki in kako delujete poslanci v parlamentu in na terenu?

NSi, krščanska ljudska stranka, je ravno v tem času praznovala 5. obletnico ustanovitve. V njej vidim stranko, ki s svojim programom spoštuje tradicionalna načela in krščanske vrednote, hkrati pa zmore slediti napredku sedanjega časa. To so tiste osnove, po katerih skušam živeti tudi sama. Moje življenje je v zadnjem času prilagojeno poslanskim obveznostim na terenu s poslanskimi pisarnami, pa v parlamentu na komisijah, odborih in zasedanjih državnega zbora ter z udeležbami na raznolikih prireditvah, okroglih mizah, slovesnostih ...

Ali je to, da si ženska, v politiki prednost ali ne?

V svoji koži se dobro počutim. Na vlogo ženske in naše postopno uveljavljanje v javnem življenju pa je potrebno gledati v širšem družbenem kontekstu. Vzpodbudno je, da je vse več žensk na odgovornih mestih v gospodarstvu, zdravstvu, kulturi, politiki in drugih dejavnostih, vendar pa smo še na začetku poti. Dosegli smo formalno enakopravnost in sprejetje zakonov za pozitivno selekcijo. Vendar je bolj kot to pomembna naša zavest. Zavest da smo ženske in moš-

ki partnerji in ne tekmovalci. Potrebna pa je tudi dobra institucionalna pomoč predvsem ženskam, ki so matere.

Mladi se danes neradi zanimajo za politične zadeve. Imam prav ali pa se morda motim?

Res bi lahko govorili o določeni otopelosti, vendar zadev ni mogoče posploševati. So mladi, ki se zanimajo za kulturo, šport, znanost, politiko ipd. in mladi, ki jih ne zanima nič. Vendar imamo mladi tudi kakšno prednost. Na to me je opozoril nek gospod v zrelih letih v predvolilnem obdobju. Takole je dejal: »Prav je, da mladi kandidirate, vi imate še dovolj idealizma v sebi.«

Kako se po tvoje odzivajo mladi kristjani? Kaj storiš, da se bodo stvari spremenile na bolje?

Vsak je za nekaj, vsi smo pa za vse. Tako sem si odgovarjala, ko sem sama sebe spraševala, zakaj nisem aktivnejša v tej ali oni dejavnosti. Kar zadeva napredek, je logično, da smo od tega dobrega desetletja demokracije pričakovali veliko. Vendar vidimo, da je za vsako stvar potreben čas. Tudi za to, da si bomo upali stopiti iz množice in povedati svoje. Ni lahko biti mlad kristjan. Pogosto si označen za nekoga, ki ne zna slediti času, ki ni moderen. Le sami s svojim vsakdanjim življenjem bomo lahko razbili to miselnost. Tu ne gre za vsiljevanje našega prepričanja, tu gre le za naše delovanje, odzivanje v šoli, pri študiju, v službi ali v družbi.

Katere so tvoje zadolžitve v NSi in v parlamentu?

V parlamentu mi je bila zaupana odgovorna funkcija predsednice odbora za notranjo politiko, javno upravo

Romarji so prisluhnili predavanju zgodovinarja Jožeta Dežmana.

Nadškof Uran in poslanka Mojca Kucler Dolinar

in pravosodje. Gre ne le za količinsko veliko zakonov, ki jih odbor obravnava iz področja dela treh ministrstev, temveč tudi za izjemno pomembno vsebino. Poleg tega sem še članica odbora za zdravstvo in komisije za poslovniki.

Čemu daješ prednost?

Ker sem po poklicu pravnica, se mi zdi izjemno pomembno, da se v ustavi zapisano načelo, da je Slovenija pravna država, začne tudi dejansko izvajati. Pri tem mislim predvsem na dolge čakalne vrste na sodiščih, pa na posamezne afere, ki so se vrtele okoli tožilcev, notarjev ...

Mnogi so opazili in tudi pohvalili tvoje nastope na različnih televizijah. Vedno si nastopala zelo jasno in sproščeno. Od kod ti to znanje?

No, tale pohvala pa laska. Delo z mediji ni lahko, tako kot tudi ne delo v medijih, če hoče biti objektivno. Za sproščenost je potrebno predvsem poznavanje področja, o katerem govoriš. Gotovo pa mi pri tem pomaga to, da sem imela že prej opravka z mikrofonom in nanj skušam gledati kot na prijatelja. Včasih mi to uspe, in kot kaže, ste me opazili predvsem takrat.

Kako bi našim bralcem predstavila delo v parlamentu, s poudarkom na izseljenstvu?

V parlamentarni komisiji za zamejce in Slovence po svetu sodeluje kolega Drago Koren. Poleg obravnave zadev na sejah so doslej opravili tudi nekaj obiskov.

Predvsem slednje, to so osebni stiki, se mi zdijo izredno pomembni, predvsem zaradi dejanske presoje situacije, v kateri živijo naši rojaki po svetu. Sami imajo veliko idej, kako jim lahko kot država pomagamo, da bi potem tudi oni lažje izvajali svojo vlogo ambasadorjev Slovenije po svetu. Taka je moja izkušnja.

Tvoje želje in pričakovanja v politiki?

Zavedam se odgovornosti, ki jo imam kot poslanca. Predvsem je potrebno dobro opraviti poslanstvo, ki mi je bilo zaupano.

Boš vztrajala v politiki?

Odločila sem se svoje sposobnosti preizkusiti tudi v politiki, čas pa bo pokazal, ali bo to moje delo tudi v prihodnosti.

Kaj pričakuješ oziroma kaj si želiš od svojega mandata v državnem zboru in od vlade, v kateri tvoja stranka NSi zaseda pomembne položaje?

Doseči čim več ciljev, zapisanih v programu NSi in koalicijski pogodbi zlasti na področjih, ki jih vodijo naši ministri; pravosodje, socialne zadeve, finance, visoko šolstvo in znanost. Predvsem pa na osnovi urejenih razmer ustvariti tako družbeno vzdušje, da ljudje ne bi tako pesimistično gledali v ta svet.

Pogovarjal se je Ljubo Bekš

Pomembno pa je, da vsak od nas s svojimi talenti in zmožnostmi odigra vlogo, v katero je podan, v katero je poslan. Pa naj gre to za nas, Slovence v domovini, za Slovence v zamejstvu ali za mnogo Slovencev po svetu. Gotovo imamo vsak svojo vlogo. Drug drugemu smo potrebni in vsi skupaj, čeprav živimo v različnih državah, sestavljamo en narod, narod, ki ima svojo mlado državo. Ta nam ni bila podarjena; bila je priborjena, tudi z mnogimi mučenci izpred 60-tih let. In zato je prav, da je ne jemljemo kot samoumevno. To se včasih rado dogaja nam, ki živimo doma, v domovini. Pa vendar moramo to ljubezen do domovine gojiti enako kot ljubezen do bližnjega. Tukaj ne mislim samo za naš osebni odnos do domovine; tu mislim tudi na odgovornost vseh nas, ki sooblikujemo in sodelujemo pri vodenju države, da ustvarimo take pogoje v naši Sloveniji, da bomo lahko nanjo ponosni ter da ji bomo našli tudi pravo mero v globaliziranem svetu.

Iz nagovora Mojce Kucler Dolinar na romanju treh Slovenij na Sv. Višarjah.

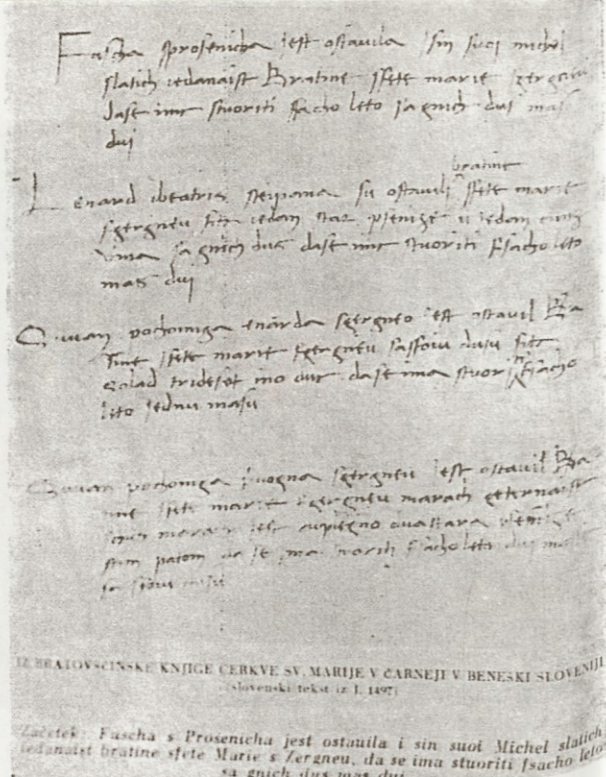
Starogorski rokopis

Furlanija in Beneška Slovenija sta nam dali še en srednjeveški pisni dokument, t. i. Starogorski rokopis, ki je nastal pred letom 1500. Prvi naslov tega spomenika je »Registerum«, kar naj bi nakazovalo, da gre za register članov bratovščine, za zapise raznih darilnih in najemniških pogodb. Drugi naslov, ki ga ima rokopisna knjiga, je – podobno kot pri Čedadskem ali Černjejskem rokopisu – »Knjiga bratovščine presvetega zakramenta v cerkvi sv. Marije na Gori nad Čedadom«, v italijanščini: »Libro della Fraterna del SS.mo Sacramento nella chiesa di S. Maria del Monte sopra Cividale«. Poenostavljeno bomo rokopis imenovali »Knjiga bratovščine sv. Marije na Gori«.

Rokopis je vezan na starogorsko Marijino svetišče nad Čedadom, ki ga Furlani in Italijani imenujejo Castelmonte, Slovenci pa Stara gora, po starem so Marijinemu romarskemu svetišču rekli »Sveta Marija na Gori«. Še danes tja radi romajo številni verniki iz slovenskega Posočja, iz Benečije, iz Goriške in Furlanije. Podobno kot Sv. Višarje tudi to svetišče združuje Slovence, Furlane in Italijane.

O najdbi Starogorskega rokopisa

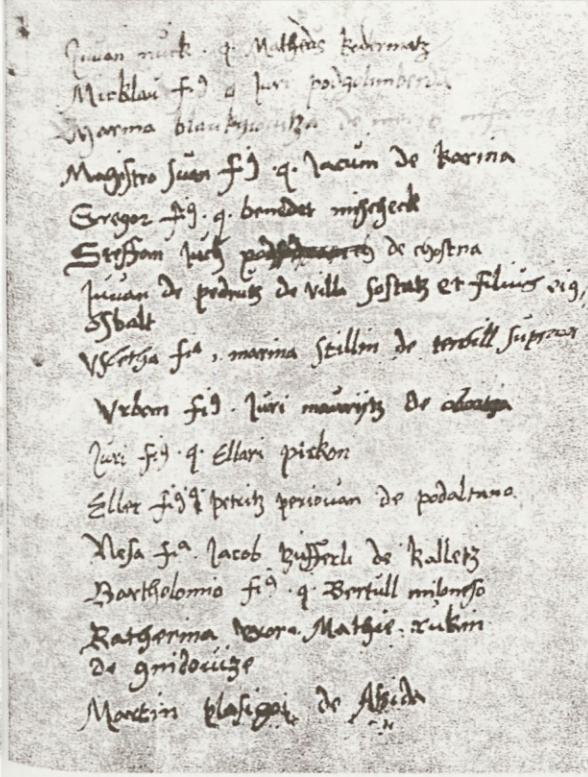
Odkrit je bil pred kratkim. Knjiga Marijine bratovščine na Gori je bila dolgo shranjena v čedadskem kapiteljskem arhivu. Starogorsko Marijino svetišče je spadalo pod čedadski kolegialni kapitelj vse do leta 1913. Ko je nadškofijski knjižničar v Vidmu dr. Guglielmo Biasutti leta 1962 pripravljal knjigo o romarskem svetišču na Stari gori (Castelmonte), je v omari »Svete Marije na Gori« našel knjigo bratovščine in v njej tudi slovenske zapise. Dva lista s slovenskimi molitvenimi obrazci je knjižničar Biasutti prenesel v nadškofijski arhiv v Vidmu in nanju opozoril

beneškega duhovnika Angela Cracino, nadžupnika v Bujah, nekdanjega župnika v Št. Lenartu Slovenov v Nadiški dolini. Šele septembra leta 1972 je od knjižničarja, dr. Biasuttija, prejel fotokopijo molitvenih obrazcev. V slovenske roke je tekst Starogorskega rokopisa prišel torej pred 33 leti. Skoraj petsto let so slovenske molitve Starogorskega rokopisa čakale na to, da so prišle na beli dan. Gre torej za pomembno odkritje, ki ga je nato župnik Angel Cracina predstavil v koledarju Goriške Mohorjeve družbe.

Avtor in čas nastanka slovenskih zapisov v starogorskem spomeniku

Po raziskavah Angela Cracine so starodavni slovenski molitveni obrazci Gospodove molitve, očenaša, angelovega pozdrava, to je, češčenamarije in apostolske vere, nastali od leta 1492 do 1498, torej pred 520 leti. Gre za zadnja dva lista (lista 174 in 177) Knjige bratovščine sv. Marije na Gori. Tik pred teksti molitev v slovenščini se nam predstavi avtor, »duhovnik Lavrencij«, ki v latinščini napiše takole: »V Kristusovem imenu. Amen. V letu 1492 po rojstvu našega Gospoda Jezusa Kristusa, v prvi indikciji, dne 21. maja. Izvršeno v selu Sv. Marije na Gori ... In jaz duhovnik Lavrencij iz Mirnika, zdajšnji vikar ... uradno vprašan sem spis vestno sestavil.« Podoben zapis duhovnika Lavrencija, vikarja čedadskega kapitlja na Stari gori, nosi datum 25. februar 1498. V njem je rečeno: »Dne 25. februarja 1498. Sklenjeno ... v cerkvi

sv. Marije na Gori milosti v prisotnosti mene duhovnika Lavrencija, vikarja imenovane cerkve.« Tudi ta zapis je v latinščini.

Angel Cracina je primerjal pisavo obeh latinskih zapisov in pisavo slovenskih tekstov in ugotovil, da gre za istega avtorja, torej za slovenskega duhovnika, Lavrencija iz Mirnika, ki je služboval na Stari gori. Po dokaj starejši pisni predlogi naj bi prepisal slovenske molitvene obrazce v knjigo starogorske Marijine bratovščine okoli leta 1500, najverjetneje v loku med 1492 in 1498. Da so te predloge obstajale, nam dokazuje Celovski ali Rateški rokopis, ki je nastal okoli leta 1370, sto trideset let poprej in vsebuje iste molitve kot Starogorski rokopis.

Besedilo in pomen rokopisa bratovščine sv. Marije na Gori

Kot smo lahko ugotavljali pri Čedadskem rokopisu, ki je nastal sredi 15. stoletja, nekaj desetletij poprej, gre tudi tu za svojevrsten, pristen dokaz slovenske nav-

zočnosti v nadiških dolinah, v Furlaniji in na Goriškem. V Knjigi bratovščine sv. Marije na Gori, ki v rokopisni obliki vsebuje 179 listov, ki niso oštevilčeni – zanimivo je, da je 37 listov praznih – je večina imen slovenskih, takih, ki so še danes, sicer v poitalijančeni obliki, živi. Gre za imena članov bratovščine in imena slovenskih krajev, od koder so člani izvirali. Samo nekaj primerov: Bernech (danes Bernich), Cachic (sedaj Chiacic) Justic (danes Jussig), Petruscha (sedaj Petrusa), Rukin (danes Rucchin), Stillin de Terbill Superiore. Jakob Stillin, ki so ga Italijani krstili v Jacopo Stellini, je najverjetneje istoveten z velikim izobražencem in filozofom slovenskega rodu, doma iz kraja Tribil di Sopra, ki je danes – spet po italijansko krščen – postal Stregna. Prav tako najdemo zapise slovenskih krajev, ki tudi v današnji poitalijančeni ali furlanizirani obliki spominjajo na njihov slovenski izvor. Tako naletimo na: Brischa (danes Brischis), Cosbana (slovensko Kožbana), Drecha (sedaj Drenchia), Kodermatz (danes Codromaz), Mersa (sedaj Merso), Mornicho (sedaj Mernicco in slovensko Mirnik), Podaltana (danes San Leonardo del Friuli). Med darilnimi pogodbami, obračuni in zapisniki sej bratovščine sv. Marije na Gori je torej slovenska navzočnost zelo močna, kar nam dokazuje, da so v tistih krajih Slovenci živeli, ne kot kakšna manjšina, ampak kot avtohtono ljudstvo.

Ni več prostora, da bi se v tej kratki predstavitvi Starogorskega rokopisa natančneje ustavili pri analizi treh molitev, ki spominjajo na Celovski ali Rateški rokopis. Kot primer samostojnega zapisa bom navedel obe verziji, celovško in starogorsko različico angelovega češčenja. Že tu bomo videli, da je duhovnik Lavrencij molitev zapisal po jezikovnem in verskem izročilu svojega kraja, nadiških dolin in Goriških brd. Po rodu je bil iz Mirnika, skrajne slovenske vasice ob Idrijci, ki loči Brda od Benečije in spada sedaj pod občino Dolenje na Goriškem.

Zvone Štrubelj

Angelski pozdrav Starogorskega rokopisa (1492)

Češena si Maria gnade si polna
gospod je s tabo,
žegnana si me vusemi ženami
žegnan je ta sad
tvojega telesa Yhs Hps
Amen

Celovski ali Rateški rokopis (1370)

Češčenja si Maria gnade palna
gospod s tabo
žegnana si mej ženami
ino žegnan je sad
tvojega telesa ihs xps.
amen

Biti ženska

Draga Petra! Zanima me, ali se mora ženska, ki želi postati dobra mati, odpovedati sebi in ne sme razvijati svoje identitete. Če noče biti samo na pol mati in želi biti dejavna v družbi, mora ostati brez družine (beri: brez otrok) in se posvetiti poklicni karieri?

Bojana

Prepričana sem, da je odgovor za vsako dekle, žensko ali mater drugačen. Toda zanimivo je spoznavati, kaj je tisto, kar daje človeškemu bitju zavest o samem sebi oziroma občutek, da je razvil sebe, da se je uresničil in še posebej, kaj je tisto, kar uresniči žensko. Najbrž se podobno sprašuje tudi moški, čeprav si vprašanja ne zastavlja na enak način.

Ko želimo doseči določen cilj, to od nas zahteva prizadevanje, darovanje in tudi žrtvovanje: če hočem biti dober zdravnik, dober glasbenik, dober politik, dober alpinist ... Biti dober športnik pomeni npr. odpovedati se nekaterim stvarim, paziti na urejen ritem življenja, na dobro prehrano, kar pomeni, da se moram nečemu drugemu, kar mi je lahko všeč in v čemer bi tudi lahko napredoval, odpovedati. Včasih nam uspe združiti nekaj želja ali najti med njimi sprejemljive kompromise, ne moremo pa razviti vsega tistega, za kar opazimo, da bi bili sposobni. Prva odpoved je torej že v tem, da ne moremo v polnosti oziroma v največji možni meri razviti vseh svojih zmožnosti, ki so v nas.

Druga odpoved je še bolj zanimive narave – obstaja namreč paradoks, da se človek uresniči, ko vidi, da je presegel meje doslej znanega, dosegljivega, že osvojenega. Presežeš pa se lahko le, če se odpoveš samemu sebi. Da dosežeš cilj, se vedno odpoveš lagodju in varnosti v zgolj poznanem in obvladljivem.

Oba vidika vprašanja, kaj pomeni uresničiti sebe kot žensko, se mi zdita povezana. Biti ženska zagotovo pomeni biti potencialno mati in zato tudi v sebi nositi to željo. Prepričana sem, da tudi kot mati lahko prispevaš k življenju družbe in sodeluješ s svojimi darovi za skupno dobro. Ti lahko pridejo do izraza prek službe, kariere in prek uresničitve sebe v družini. Če iščeš odgovor zase in imaš občutek, da sta obe »smeri« zate nezdržljivi, začni tam, kjer vidiš, da ti to prinaša več veselja. A katerikoli način, kako postajaš vedno bolj ženska, čeprav si ga izbereš, zahteva nekaj zatajevanja.

Biti ženska pa vedno pomeni biti tudi mati. Ne nujno telesno; veliko žena je brez otrok, vendar znajo biti prave matere in znajo prek sprejemanja in dajanja ljubezni nositi in podariti življenje ljudem okrog sebe. V veri poznamo tudi duhovno materinstvo, kar pomeni, da dejanja ljubezni, sprave, obzirnosti, požrtvovalnosti ... vsa dejanja, narejena za Boga, obrodijo sad, čeprav ga ne vidimo takoj ali celo nikoli. Ne tukaj, verjamemo pa, da ostajajo za večnost. Neka svetnica je verjela, da s plaščem, ki ga pospravi za svojo sestro in za katerega nihče ne bo vedel, lahko prispeva k temu, da se nekdo na drugem koncu sveta približa Bogu. V čem se torej uresničujemo? Kar bo od nas ostalo, bo tisto, kar bo za večnost. Torej ni toliko pomembna stopnja življenjskega uspeha, ki si ga lahko priborimo v očeh ljudi, kot ljubezen, ki jo prejemo in živimo do Boga in ki nam omogoča, da bomo uresničeni za večnost.

Petra

Kapela Žalostne Matere Božje pod Veselo goro

*Informacije: Župnijski urad Šentrupert,
8232 Šentrupert 20, tel. 07/304-0038.*

Dostop: avto, avtobus do vznožja, peš.

*Glavni romarski shodi: nedelja sv. Križa,
povišanje sv. Križa (14. sept.) in križev
pot na velikonočno nedeljo popoldne*

Če hočete vzljubiti Slovenijo, pojdite na Dolenjsko. Med Krko in Savo, od Krškega polja, Gorjancev, Roga vse do Ljubljanskega barja se popotniku ponujajo nepozabna doživetja. Dolenjska v malem pa je Mirnska dolina. V njej vas bodo z vseh vrhov pozdravljale bele cerkvice. Zidovi nekdanj mogočnih gradov vam bodo pripovedovali razburljive zgodbe dolge zgodovine teh krajev, lepo obdelano polje in vinogradi pa spregovorili o pridnih ljudeh, ki prebivajo tod. Za velikonočne praznike poromajmo na prijazni grič pod Veselo goro pri Šentrupertu. Domačini pravijo kraju preprosto Križev pot, ponekod pa je zapisano tudi ime Kalvarija. Znana Ksaverijeva božja pot na Veseli gori ima zasluge za nastanek te male božje poti. Nekdanj se je na tisoče romarjev, ki so bili namenjeni k sv. Frančišku Ksaveriju, ustavljalo tukaj. Ob premišljevanju križevega pota so se pripravili na duhovno očiščenje, ki so ga potem doživeli v zakramentu spovedi na Gori. Posebno radi so prihajali sem ljudje v velikem tednu.

Eno takih pobožnosti, ki so jih opravljali romarji, opisuje veselogorski kronist takole: Na cvetno nedeljo popoldne je bila vsako leto posebno slovesna procesija na Kalvarijo. Začetek je bil ob treh. Procesija je šla iz veselogorske cerkve mimo cerkvene hiše ... potem po hribu v dolino na polje in od tukaj k prvi križni postaji. Tukaj se je zbralo tudi drugo ljudstvo, in pod vodstvom samega ravnatelja (duhovnika pri cerkvi na Veseli gori, op. p.) se je začela križevpotna pobožnost. Mnogi spokorniki so se bičevali, drugi so nosili težke križe, tretji pa trnjeve krone na glavi, in sicer moški in ženske. Po končani pobožnosti je odšla procesija zopet

v cerkev, kjer so bile večernice, potem nagovor romarjem, pete litanije in škropljenje z blagoslovljeno vodo. Ob takih priložnostih se je zgodilo, da je tudi ravnatelj cerkve nosil v procesiji težak križ in trnjevo krono na glavi v spodbudo vsem navzočim ...

Od vseh teh pobožnosti danes ni ostalo, razen kronistovega zapisa, prav nič. Še vedno pa živi spomin na pobožnosti, ki so bile tu pred vojno. Takrat so verni v premišljevanju križevega pota in molitvi prečuli noč z velike sobote na nedeljo. Zjutraj so se udeležili vstajenske procesije pri farni cerkvi sv. Ruperta in šele nato odšli domov praznovat. Po vojni je iz znanih razlogov ta navada zamrla. Pravzaprav se je zdaj prenesla na velikonočno nedeljo popoldne, ko se od blizu in daleč zbere množica pri pobožnosti križevega pota. Od tod se v procesiji odpravijo na Veselo goro k litanijam in blagoslovu ter tam počaste zadnjo postajo: Vstajenje.

Tukajšnji kraji so zelo trpeli med vojsko. Še zdaj vedo ljudje povedati o svojih takratnih zaobljubah. Veliko mater in žena se je v stiski zateklo k Žalostni Mariji na Križevem potu in po kolenih prehodilo vso Kalvarijo, nekatere pa tudi vso pot do Vesele gore. Verni še vedno zaupajo, da bodo tukaj uslišani, zato pravijo: Kar na Križev pot se zaobljubi, pa boš uslišan!

Ko se boste ob koncu romanja ustavili pred kapelo vrh griča, se ozrite okrog sebe. Občudovali boste Stvarnika, ki nam je dal tako lep svet. Od zvonikov na Veseli gori tja do Žalostne gore na drugi strani doline imate eno samo veliko naravno in kulturno zakladnico. Sredi vsega pa mogočna cerkev sv. Ruperta ... Dovolj, da z veseljem zapojete trikratno vstajenjsko alelujo!

Ljudje s šestimi prsti

Teroristi, ki že dve stoletji strahujejo Evropo, se porajajo iz njenih duhovnih kriz, novost z islamisti je ta, da so delno uvoženi, predvsem pa ta, da so samomorilci.

Neki potnik, Maslama po imenu, je na vlaku za London prepoznal indijskega filmskega zvezdnika, ki je odigral vrsto hindujskih božanstev. Maslama, navdušen nad imenitnim sopotnikom iz božanskih vrst, je Džibrilu Farišta odprl dušo, kaj dušo, tudi desno nogo je razgalil. Kazal mu je šest prstov na njej in zatrjeval, da je enako na levi. Zaradi tega se je že kot otrok zavedal, da je božji izvoljenec. »Bil je samozvani pomočnik Gospoda, šesti prst na nogi Univerzalne stvari. Nekaj je hudo narobe z duhovnim življenjem planeta, je pomislil Džibril Farišta. Vse preveč demonov v ljudeh trdi, da verjamejo v Boga.« Skozi ta dogodek iz Rushdiejevih Satanskih stihov je mogoče atentate na londonski podzemeljski železnici in sploh terorizem razumeti pri samem izviru. Ko je namreč nekaj hudo narobe z duhovnim življenjem, ko se domišljija zablokira, svet smisla razblini in sistem vrednot razdre, takrat se v tem opustošenju duha ne pojavljajo le posamični Maslami, marveč tudi kolektivni.

Evropa je od francoske revolucije dalje na udaru terorističnega besa v imenu »Gospoda«, »Univerzalne stvari«. Kaj to je, ve seveda le skupina, ki je njen »šesti prst« in izbrana, da z vsemi sredstvi uveljavi svojo »Univerzalno stvar«. Islamski rod teroristov je še eden v vrsti tistih, katerih demoni trdijo, da verjamejo v »Boga«. Pred njimi so anarhistični demoni verjeli v družbo brez oblasti, nacistični demoni so prisegali na raso Čistost, komunistični na Brezrazrednost; v 70 letih 20. stoletja so Italijo in Nemčijo ustrahovale Rdeče brigade, na Japonskem je pred desetletjem morila sekta Aum. Teroristi, ki že dve stoletji strahujejo Evropo, se porajajo iz njenih duhovnih kriz, novost z islamisti je ta, da so delno uvoženi, predvsem pa ta, da so samomorilci. Samomorilski atentat se je prvič zgodil leta 1982 v Libanonu. Doslej so ga izvedli v 34 deželah in prizadeli interese 42 držav. Dolgo se že

redno uporablja v Savdovi Arabiji in Pakistanu, zdaj tudi v Iraku. Tarče so različne: pisarne OZN, turistična naselja (Šarm el Šejk), nočni klubi (Bali), sinagoge (Buenos Aires, Džerba), banke (Carigrad), vojna ladja (Cole), tanker (Limburg) idr. Kot se globalizira zahodna

civilizacija, se z njo globalizira tudi ta terorizem. Čeprav imajo samomorilske atentate v zakupu islamisti, jih od leta 1987 izvajajo tudi hinduistični Tamilski tigri. Ti so jih izvedli čez dvesto, precej več od Palestinecev, ki so z njimi začeli šele leta 1994, ko so videli njihovo učinkovitost v Šrilanki.

Ta dejstva kažejo, da v terorizmu nimamo opravka z »drugim«, ki bi ga mogli locirati. Čeprav se govori o četrti svetovni vojni, to ne drži, ker si ne stojita nasproti dva bloka tako, kakor je bilo še v tretji ali hladni vojni med demokracijo in komunističnim totalitarizmom. Zaradi razsejanosti islamističnega terorizma tudi ni mogoče pritrčiti tezi o spopadu civilizacij ali verstev. V tem primeru bi se naš pogled ujel z Bin Ladnovim, ki si je zgradil sovražnika iz »Judov, križarjev in hipokritov« (hipokriti so muslimani, ki mislijo drugače od njega). Če nimamo torej opravka z »drugim«, kaj se potemtako dogaja? Kakor doslej se tudi tokrat spopadamo z delom nas samih. Res je sicer, da se teroristi opirajo na islam, vendar, kot smo videli, morejo tudi drugi verski ali ideološki viri voditi v teror. Teroristi vseh vrst so namreč obsedeni s čistostjo, ne prenesejo, kot pravi evangeljska prilika, da skupaj raste pšenica in ljuljka. Zato zlahka pomen-drajo pšenico, ko hočejo populiti ljuljko. Če pogledamo le atentate v Londonu in Šarm el Šejku, vidimo, da so to kraji mešanja in sožitja različnosti na istem kraju, saj so žrtve različnih ver, narodnosti, ras ...

Ni naključje, če je ajatola Homeini, vodja islamske revolucije, eden glavnih teoretikov in akterjev terorizma, ki se motivira in opravičuje s čistunsko verzijo islama, obsodil pisatelja Satanskih stihov na smrt. Rushdie sam je emigrant in pripada tako indijsko-islamski kulturi kot britansko-liberalni in je hud antiklerikalec. Nič manj kot z Vzhodom ni nežen z Zahodom. Prav takšno

kritiko oziroma satirični prikaz obeh Rushdiejevih svetov, vzhodnega in zahodnega, srečamo v Satanskih stihih, ki so končno le izšli v slovenščini. »Če je že kaj,« pravi pisatelj o tem delu, »potem je pogled na svet skozi oči izseljenca. Spisan je na podlagi doživljanja izkoreninjenosti, ločenosti in preobrazbe (počasne ali hitre, boleče ali prijetne), kar vse je značilno za izseljence. Menim, da je izseljenstvo mogoče imeti za prisposodbo vsega človeštva. (...) Tisti, ki so danes najbolj glasno proti romanu, so prepričani, da bo mešanje z različno kulturo neogibno oslabilo in porušilo njihovo. Sam sem prepričan o nasprotnem. Satanski verzi slavijo križance, nečistost, mešanost, preoblikovanje, ki prihaja iz novih in nepričakovanih kombinacij ljudi, kultur, idej, politik, filmov, pesmi.«

Pričakoval sem, da bo naša »napredna« srenja s fanfarami pozdravila izid Satanskih stihov, če že ne zaradi njegove literarne in sporočilne vrednosti, pa zato, ker je pisatelj simbol svobode izražanja. Nič od tega! Zakaj? Zaradi strahu pred islamisti ali zaradi simpatije z njimi, ker so za komunisti prevzeli teroriziranje človeštva? Kolikor predstavniki islama mislijo resno s svojimi obsodbami teroristov, bodo to pokazali tudi z distanciranjem od Homeinijeve čistunske doktrine vključno z obsodbo Rushdieja in oceno njegovega dela. Temeljno vprašanje namreč je, ali so mešanje, različnost, pluralnost za islam sprejemljivi ali ne. Ali sodobni duhovni svet, vključno z islamom, prenese takšno domišljijo, takšno osmislitev življenja in takšne vrednote, ki omogočajo, da so različnosti skupaj in se kljub trenjem vzajemno bogatijo z uporabo političnih in dialoških metod? Bolj ko bodo tudi muslimani sami verjeli, da je kaj takšnega mogoče, bolj osamljeni in nemočni bodo tisti med njimi s šestimi prsti na nogah. V nasprotnem primeru pa vsem skupaj Bog oziroma Alah pomagaj!

Drago K. Ocvirk

(Švica) Vso srečo v Sloveniji Štefki in Jožetu Vododu iz Rütija

Vpliv preteklosti

Vse manj je ljudi, ki so revolucijo doživljali, tako med nami v zdomstvu kot v matični Sloveniji.

Večina govori danes o njej v skladu s tem, kar so jim pripovedovali. Tako se dogaja, da so posledice nekdanje manipulacije polpretekle zgodovine, ki je bila dolga desetletja del zavestnega zavajanja prebivalstva s strani komunistične partije, vidne danes ne le med potomci nekdanje politične elite, ampak tudi med nekaterimi njihovimi dobronamernimi nasprotniki. Znano je, da se v najtežjih letih totalitarnega režima starši niso upali pripovedovati otrokom o partizanskih umorih in mučenjih in da so molčali tudi taki, katerim so komunisti med vojno pobili najbližje sorodnike. Da ni bilo varno govoriti, so menili eni, drugi bi radi obvarovali otroke pred hudimi spomini, nekateri so želeli, da bi otroci živeli 'normalno', neobremenjeno življenje. Šola pa je poskrbela, da so vsi otroci srkali od prvih ur uradno 'resnico' o junaškem narodnoosvobodilnem boju in o zločinski kolaboraciji, o herojih in izdajalcih. Poznali so spomenike OF, za grobišča, ki so jih nekdanji člani iste OF povzročili, nato pa skrbno prikivali, niso vedeli. Slišali so tudi o vzvišeni revoluciji, ki je pod vodstvom velikega Tita peljala jugoslovanske narode po poti bratstva in edinosti v boljše čase.

Kasneje so ljudje spoznali, da je bilo v vsem tem govorjenju mnogo propagande, da revolucija ni prinesla boljših časov, temveč le privilegije 'novemu razredu', niso pa vsi pomislili, da je segala uradno zasnovana laž veliko dlje. Le redki so pomislili, da so zlagane ne le sanje o raju na zemlji, ampak tudi o narodnoosvobodilnem boju, katerega naj bi šele kasneje, po vojni, izrabila partija v svoje namene. Pravljica o velikem Titu in herojskem odporu proti okupatorju je bila preveč lepo prikazana, da bi se ji pošten, zaveden Slovenec lahko odpovedal le zato, ker neki nekdanji 'kolaboracionisti' trdijo, da je bilo drugače.

Le na tak način si lahko razlagamo, da smo ob šestdesletnici konca vojne, povojnih pobojev in pričetka komunistične totalitarne države morali poslušati ob spominskih slovesnostih razne govornike, ki so med tehtne besede mešali polresnice, ki bi bile razumljive v

ustih dedičev nekdanjih privilegijev, ne pa od poštenih oseb, ki se imajo za njihove idejne nasprotnike.

Želja teh lahkovernih rojakov, da bi prikazali obe strani revolucije kot enako krive, enako krvoločne, enako zapeljane, enako odgovorne, ne vodi v smeri neke idealne sprave, temveč krepi v omiljeni obliki stare partijske laži. Ko govorijo razni predstavniki o domobrancih in njihovi prisegi, naj bi bili vsaj toliko pošteti, da bi besedilo takratne prisega prebrali, ne pa da ponavljajo za nekdanjimi partijskimi propagandisti in svojimi osnovnošolskimi učitelji povsem neresnično trditev, da so ti zavedni slovenski fantje 'prisegli Hitlerju'. Drugi spet, ki mislijo, da je 'dati vsakemu nekaj prav' primerna, če ne celo krščanska formula, se verjetno ne zavedajo, da v praksi soglašajo s starim predsednikom, ki je nekoč oznanjal med nami relativizem o 'več resnicah'. Omenjeni govorniki naj bi pomislili, da je bila v totalitarni državi tudi laž totalna in da so jo v šolskih klopek z abecedo in s poštevaniko leto za letom srkali tudi oni.

Revolucija se ni pričela s poveljnimi poboji leta 1945, tudi ne z domobransko prisego aprila 1944, tudi ne z ustanovitvijo domobrancev septembra 1943, tudi ne z ustanovitvijo prve vaške straže in demokratične oborožene ilegale maja 1942, temveč po napadu Nemčije na Sovjetsko zvezo junija 1941. Takrat je sklenila jugoslovanska partija pod Brozom in Kardeljem, da bodo izrabili vojno in okupacijo za izvedbo komunistične revolucije med nami. To so storili v nasprotju s Stalinovim navodilom, naj evropske partije pustijo revolucionarne načrte za čas po vojni in naj sodelujejo z demokratičnimi skupinami v boju proti okupatorjem. Zato tudi razmer pri nas ni mogoče primerjati z medvojnimi razmerami drugod po Evropi, kjer so komunisti ta navodila ubogali.

Pri nas je partija sledila Leninovemu zgledu in zanetila revolucijo med vojno in uporabljala pri tem razmeram prilagojeno metodo 'ljudskih front', ki so jo, po navodilih kominterne, druge evropske partije uspešno uporabljale v času med obema vojnama. Tako se je pri nas prvotna partijska 'Protiimperialistična fronta' prelevila v 'Osvobodilno fronto', ki si je od prvega dne, brez sleherne utemeljitve, lastila monopol nad bojem proti okupatorju. Z izgovorom takega 'osvobajanja' so pričeli komunisti že jeseni 1941 s terorjem med Slovenci. Hoteli so ustvariti sovražnika tam, kjer ga ni bilo, to je med svojimi rojaki. Morali so pomoriti in mučiti nad tisoč nedolžnih ljudi, predno je prvi vaški stražar v samoobrambi prijel za orožje. Partija je tako

s svojo OF zbudila med rojaki odpor, s tem pa vzela nase celotno odgovornost za vse žrtve državljanske vojne pa tudi za velik del okupatorjevih represalij.

Odpor proti okupatorju je bil potreben in ta namen je imela v prvi vrsti demokratična ilegala, ki je bila ustanovljena 27. aprila 1941, to je na dan, o katerem pravi partija, da je ustanovila svojo 'Protiimperialistično fronto'. Da je odpor proti okupatorju postal kmalu samoobramba pred partizani, ni krivda demokratov in preprostih slovenskih ljudi, temveč njih, ki so s terorjem nad svojimi rojaki izzvali samoobrambo kot edni možni izhod, ki so ga imele strahovane žrtve.

Če ne bi bilo partijskega terorja v letih 1941/42, bi bile vaške straže nepotrebne, potem tudi ne bi bilo domobrancev ne državljanske vojne. Imeli bi dve ilegalni odporiški organizaciji, kot drugje po Evropi: demokratično in komunistično, legije in partizane. Da ni tako, niso krivi 'eni in drugi', marveč tisti, ki so revolucijo začeli. Tudi ni res, da bi domobrancev kdo zavaljal ali izrabljajal. Po razbitju vaških straž in po partizanskih likvidacijah svojih nasprotnikov septembra 1943 so domobranci prostovoljno nadaljevali s samoobrambo, ki so jo začeli poldrugo leto prej kot vaški stražarji. Slovenski protikomunisti niso imeli drugih namenov kakor obvarovati sebi in svojim življenje in svobodo, ki je komunistična teorija in praksa nista dopuščali.

Ker ima v Sloveniji nekdanja partija še vedno v rokah monopol medijev, je malo verjetno, da se bo glede tega javno mnenje kmalu srečalo z resnico. Morda je edina velika skupnost, ki bi lahko imela na tiste čase res nepretrgan in nepristranski pogled, katoliška Cerkev, ker je bila med revolucijo in po njej glavni objekt komunističnega sovraštva. Uničiti Cerkev ni bil le eden od glavnih namenov partijske oblasti po vojni, ampak tudi njenih krvnikov med njo. Zato je jasen pogled na našo polpreteklost za slovenske katoličane dvakrat pomemben. Množica pomorjenih rojakov, med katerimi je nešteto pravih mučencev, bi mogla sedanjim slovenskim kristjanom govoriti bolj prepričljivo kot ves orkester monopolnih medijev, če bi jih ti hoteli razumeti in prepoznati kot del svojega občestva.

Mučenci nam neprestano šepetajo, a jim je treba prisluhniti, treba jih je spoštovati in verjeti ne le njihovi zvestobi, ampak tudi njihovi razsodnosti in modrosti. Kdor bi gledal v njih nesrečne zapeljance, bi jim kratil venec mučeništva, kar je velika krivica, pa čeprav storjena v dobri veri.

dr. Marko Kremžar

XII. tabor Slovencev po svetu

Izseljensko društvo Slovenija v svetu je v soboto, 2. julija, pripravilo XII. tabor Slovencev po svetu v Zavodu sv. Stanislava v Šentvidu.

Posvečen je bil Slovincem, ki so se po končani drugi svetovni vojni na begunski poti ustavili v zamejstvu in vplivali na tamkajšnje slovensko življenje. To tematiko sta obravnavala dr. Janko Zerzer iz Celovca in časnikar Ivo Jevnikar iz Trsta. Kot moderator je sodeloval dr. Andrej Vovko iz Slovenije.

Dr. Janko Zerzer je prikazal situacijo beguncev na Koroškem, se malo zadržal pri tistih, ki so se integrirali v koroško narodno skupnost, težave, ki so bile ovira za boljše povezovanje, v glavnem pa govoril o eminentni vlogi duhovščine, predvsem salezijancev, ki so igrali v koroškem kulturnem življenju neprecenljivo vlogo. Še posebej se je ustavil pri imenih župnika Vinka Zaletela in dr. Franca Cigana.

Ivo Jevnikar je nakazal razlike med Primorsko in Koroško, a tudi med tržaško, goriško in videmsko pokrajino; na različne oblike emigracije in tudi na različna časovna obdobja. Opozoril je na nelahek odnos med emigracijo in domačini ter na zadržanje italijanskih oblasti, ki so učinkovito ovirale ustalitev beguncev. Ocenil je, da je bil delež pripadnikov politične

emigracije pri obnavljanju slovenskega šolstva in pri utrjevanju slovenščine prek radia, na odrih in v publicistiki, kot tudi pri vzpostavljanju javnega delovanja katoličanov, bistven, pomemben pa tudi na cerkvenem, prosvetnem, vzgojnem in kulturnem področju. Ti ljudje so potem igrali dragoceno vlogo povezovalca med matico in zdomstvom.

Tabora se je udeležilo več kot petsto rojakov. Med odličnimi gosti so bili državni sekretar Franc Pukšič iz Urada RS za Slovence v zamejstvu in po svetu ter evropski poslanec RS prof. Lojze Peterle. Franc Pukšič je izročil priznanja dr. Metodu Milaču, ustanovitelju zbora Korotan iz Clevelanda, za njegov življenjski doprinos pri ohranjanju slovenskega petja v ZDA in Blažu Mikliču kot predstavniku Slovenskega gledališča Buenos Aires ob 40-letnici ohranjanja tovrstne dejavnosti v Argentini.

Program je popestrilo petje zbora Korotan z dirigentom Janezom Sršenom, ki že več kot petdeset let prepeva v Clevelandu, v ZDA ter folklornimi plesi dijakov RAST 34 iz Buenos Airesa iz Argentine.

Po kosilu se je dobra polovica obiskovalcev odpravila v Kočevski rog. Po tihem obisku brezna pod Krenom in ogledu mozaika p. Marka Ivana Rupnika je msgr. Janez Pucelj v krogu sobratov (Zvone Podvinski s Švedske, Franci Cukjati iz Argentine, Franc Kosem iz ZDA ter Toni Burja CM in Janez Cerar CM iz Slovenije) daroval mašo. Pri maši je tudi prepeval Korotan, po njej pa so člani SGBA občuteno recitali priložnostna dela izseljenskih avtorjev. Nazaj grede so se ustavili še v Kočevski Reki in si ob razlagi tamkajšnjega župnika Milana Kobala DJ ogledali novo cerkev.

Gregor Batagelj

Udeleženci XII. tabora SVS v Ljubljani

Pihalni orkester Krka je konec julija nastopil na 15. svetovnem tekmovanju pihalnih orkestrrov v nizozemskem mestu Kerkrade ter v prvi kategoriji dosegel zlato medaljo s pohvalo. To je največji uspeh v zgodovini orkestra, s katerim je ta dokazal, da se po kakovosti uvršča v sam svetovni vrh.

Na Debelem rtiču se je poleti odvijal 9. tabor slovenskih otrok po svetu, ki ga vsako leto organizira slovenska konferenca Svetovnega slovenskega kongresa. Na taboru se je srečalo 60 otrok slovenskih rojakov iz zajedstva in od drugod po svetu, starih od 12 do 17 let.

Irski nizkocenovni letalski prevoznik Ryanair naj bi z mariborskega letališča v prihodnje letel v Barcelono, London in Frankfurt. Direktor mariborskega letališča Silvo Ambrož je povedal, da je pogodba med letališčem Maribor in Ryanairom že pripravljena, vendar je še niso podpisali, saj mora letališče urediti odnose z državo. Letališče mora podpisati pogodbo z državo in letališče opremiti, da bo sprejemljivo za Ryanair.

Slovenci videmske pokrajine so se zadnjo nedeljo v juliju na pokopališču na Trčmunu poklonili msgr. Ivanu Trinku, duhovniku, narodnemu buditelju Beneških Slovencev, posredovalcu in zbliževalcu med latinskimi in slovanskimi svetom. Obenem so mu izrazili hvaležnost za zgled in učilo. Malo pred tem so neznanci oskrunili njegov grob. Slovenci na Videmskem so prepričani, da je to dejanje izraz nasilja, nestrpnosti in nespoštovanja Trinkove osebnosti in celotne slovenske skupnosti v Benečiji. Slovenska skupnost videmske pokrajine bo nanj odgovorila tako, da bo naprej delovala po Trinkovem učilu in si še z

(Švedska) Birma Melihenovih otrok v Dramljah

(Švedska) Hugo Eric Dahlborg iz Goeteborga je prejel sv. krst.

večjo vneto prizadevala za uveljavitev svojih pravic, za okrepitev slovenskega jezika in kulture ter za gospodarski razvoj beneške dežele.

Na Jesenicah, kjer je ena največjih in najbolj priznanih slovenskih splošnih bolnišnic, že dolgo časa čutijo pomanjkanje višje izobraženega zdravstvenega kadra. V zadnjih mesecih so se na občini v sodelovanju s splošno bolnišnico Jesenice in Razvojno agencijo zgornje Gorenjske zato lotili projekta ustanovitve visoke šole za zdravstveno nego. Idejo o šoli, ki bi lahko začela delovati leta 2007, podpira tudi ministrstvo za šolstvo.

Veljati je začela novela zakona o pokojninskem in invalidskem zavarovanju, ki predvideva dosledno usklajevanje pokojnin z rastjo plač, in sicer dvakrat letno.

Predsednik vlade Janez Janša je predstavil program priprav na predsedovanje Slovenije Evropski zvezi v prvi polovici leta 2008. Po njegovem mnenju bo morala Slovenija za uspešno izvedbo programa predsedovanja za leto in pol zaposliti okoli 300 novih ljudi. Celoten strošek predsedovanja naj bi bil po sedanjih izračunih stal 60 milijonov evrov, kar je v primerjavi z državami, ki so že predsedovale zvezi, na spodnji meji.

V Sloveniji so bile cene življenjskih potrebščin julija v primerjavi z junijem višje za 0,7 odstotka. Kot je sporočil državni statistični urad, so se v prvih sedmih

mesečih letos cene življenjskih potrebščin zvišale za 2,2 odstotka, medtem ko je bila inflacija v medletni primerjavi 2,3-odstotna.

V Cementarni Trbovlje bodo v začetku prihodnjega leta začeli graditi razžvepljevalno napravo, brez katere po letu 2007 obratovanje tovarne ne bi bilo več možno, saj ne bi ustrezala evropskim ekološkim standardom. Naložba bo po ocenah znašala med osem in devet milijonov evrov, sredstva pa bo cementarna zagotovila v okviru večinskega lastnika, družbe Lafarge.

V župniji svete Marjete pri Rimskih Toplicah so obeležili 460-letnico prve omembe cerkve in 100-letnico njene sedanje podobe. Ob tem jubileju so farani obnovili streho na cerkvi, obnovitvena dela pa je blagoslovil mariborski škof Franc Kramberger.

Javno podjetje za zapiranje rudnika urana Rudnik Žirovski vrh je ugasnilo prezračevalni sistem in dokončno zaprlo rudniško jamo. Tako bodo pri jami potrebna samo še zasipavanje in kultiviranje površine, kar bo končano v prihodnjem letu.

Neznanci so v Goričah pri Borovljah na avstrijskem Koroškem izvedli protislovensko akcijo. Cesto in krajevne napise so premazali s protislovenskimi slogani in kljukastimi križi. Storilci so s črnim in rdečim lakom na cestišče narisali kljukaste križe in z velikimi črkami napisali "Ven s koroškimi Slovenci". Tudi krajevnim napisom niso prizanesli, nanje so prav tako narisali kljukaste križe, pripisali pa "welcome home", kar v angleščini pomeni "dobrodošli doma".

(Švedska) Družina Leminger na XII. švedsko-slovenskem pohodu po slovenskih gorah

(Švedska) Pogreb Bernarda Kocha

V prvih šestih mesecih letošnjega leta je hrvaška obmorska letovišča obiskalo 237.000 Slovencev, kar Slovenijo uvršča na četrto mesto lestvice, tik za Avstrije z 238.000 turisti. Na prvem mestu so Nemci (467.000 obiskovalcev), na drugem pa Italijani (273.000 obiskovalcev).

Pravilnik o registraciji motornih in priklopnih vozil, ki je začel veljati poleti, odpravlja krajevno pristojnost upravnih enot. Vsako vozilo je sedaj mogoče registrirati ali odjaviti kjerkoli v Sloveniji, prav tako pa lahko občani na katerikoli upravni enoti zaprosijo za vozniško dovoljenje. Registrske tablice se po novem pri spremembi lastništva lahko prenašajo skupaj z vozilom, upravne enote pa lahko ponovno izdajo kovinske preskusne tablice. Novost je tudi ta, da bo policija na podlagi obvestil upravne enote 30 dni po poteku registracije vozila od lastnika lahko izterjala registrske tablice in hkrati zoper njega sprožila postopek o prekršku.

Število sklenitev zakonskih zvez v Sloveniji pada. Po podatkih Statističnega urada RS je bilo tako v devetdesetih letih prejšnjega stoletja letno sklenjenih približno 8200 zakonskih zvez, v letu 2004 pa je zakonsko zvezo sklenilo le 6558 parov. Hkrati pa narašča število razvez, saj se razveže že vsaka tretja zakonska zveza. Viša pa se povprečna starost ob sklenitvi poroke. Tako je bila leta 1980 povprečna starost ženina 27,5 leta, neveste pa 24,1 leta. Desetletje pozneje je bil ženin star povprečno 28,7 leta, nevesta pa 25,4 leta. V lanskem letu pa se je starost ob sklenitvi zakonske zveze pri ženinih zvišala na 32,6 leta, pri nevestah pa na 29,6 leta.

A N G L I J A

LONDON

London je bil zlasti v mesecu juliju ob bombnih napadih Al Kaide v središču svetovnih dogodkov. Prav tako pa tudi področje Kennington-Oval, kjer je »Naš dom« s Slovensko katoliško misijo, saj je bila na naši podzemni postaji OVAL ob drugem napadu podtaknjena bomba, ki pa ni eksplodirala. Bogu se moramo zahvaliti, da tokrat ni bilo smrtnih žrtev in da ne ob prvem velikem napadu 7. julija in niti ob drugem 21. julija noben naš rojak (noben Slovenec) ni bil vpleten ali žrtev omenjenih incidentov. Življenje v Londonu pa se je že kmalu po vseh teh dogodkih normaliziralo.

V času vseh teh dogodkov je bil župnik odsoten (iz Londona je odšel zgodaj zjutraj 7. julija) in je za napad na London izvedel po radiu, ko je potoval s svojim avtom preko Belgije. V času njegove tritedenske odsotnosti je za »Naš dom« skrbel bogoslovec ljubljanske nadškofije Klemen Štavbar, ki je Dom zelo dobro in vestno upravljal. Za njegovo delo in skrb se mu župnik lepo zahvaljuje.

Konec meseca junija sta Dom obiskala dva misijonarja. Najprej pater Stanko Rozman iz Malavija, ki je ostal pri nas le dva dneva in nato še misijonar z Madagaskarja, lazarist Rok Gajšek, župnikov sošolec, ki je preko Londona z EasyJetom potoval v Slovenijo in se je v Londonu zadržal le nekaj dni.

Za študij angleščine sta bila od 29. julija pa do 17. avgusta v »Našem domu« bogoslovca mariborske škofije Jože Motaln in Dejan Frangež, ki sta v času bivanja pomagala pri vzdrževanju reda v kuhinji in v ostalih prostorih Doma.

Zelo smo bili veseli zavedne slovenske in zgledne krščanske družine Korenovih iz Merlebacha v Franciji, ki so bili gostje »Našega doma« v Londonu v juliju in deloma v avgustu. Hčerki Marylene in Josephine ter sin Philippe so hodili v šolo za angleški jezik. Ko sta dekleti konec meseca julija odšli, se je sinu Philippu pridružil pri študiju angleščine še oče Dany. Skupaj z ženo Anico (doma iz Zemona pri Ajdovščini oziroma Vipavi) sta vodilni in glavni sili 7-članske družine Koren, v kateri so vsi po vrsti glasbeniki.

Z rednimi mašami v kapeli Doma za slovenske rojake iz Londona in okolice pričenjamo po kratkem presledku v mesecih julij in avgust zopet na drugo nedeljo v septembru (11. septembra 2005 ob 4. uri popoldne). Lepo vabljeni!

JOŽE KVAS – dvainosemdesetletnik

Naš dobri rojak Jože Kvas iz Wolverhamptona pri Birminghamu je sicer že pred dvema letoma obhajal častitljivi jubilej osemdesetletnice življenja, vendar je šla njegova obletnica neopazno mimo nas. Prav je, da se tega srčno dobrega in nadvse nesebičnega, a precej svojevrstnega rokaja ter zavednega Slovenca spomnimo, čeprav z rahlim časovnim zamikom, tudi v Naši luči, katere zvesti naročnik in vnet bralec je že

od vsega začetka njenega izhajanja.

Jože se je rodil 13. marca 1923 v Zalogu pri Cerkljah na Gorenjskem, kot njegov bratranec z istim imenom msgr. Jožef Kvas – škof v pokoju. Jožetova mladost ni bila lahka, saj je izhajal iz številne in revne družine. Skupaj s svojim drugim bratranecem Ludvikom sta že v začetku vojne odšla za delom na Koroško, kjer sta se v Celovcu zaposlila v tovarni čevljev. Leta 1943 je bil Jože vpoklican v nemško vojsko. Bil je v oddelku nemške policije v Judenburgu. Tam se je srečal s številnimi Ukrajinci, vojnimi begunci in z njimi navezal prijateljstva. Prav ti so mu omogočili prebeg na Dunaj in po devetih mesecih skrivanja v tem velemestu se je po zaslugi neke dobre Judinje s ponarejenimi dokumenti vrnil domov (do Kranja). Oktobra leta 1944 se je priključil domobrancem, ker je spoznal, da komunizem, ki je prihajal s partizani, ne bo nič dobrega.

Prišel je maj leta 1945 in z njim po ostalem svetu konec vojne, a v Sloveniji se je komunistična morija šele začela. Jože se je z vsemi drugi-

Jože Kvas, 82-letnik

mi umaknil na Koroško, kjer je s skupino svojih kolegov nekaj časa delal pri nekem koroškem kmetu v Kojčah. Kasneje pa je v Šentrupertu še dve leti delal v kuhinji angleške vojske. Jože pravi, da je v tej angleški kasarni dobro živel.

Maja 1948 je s konvojem slovenskih vojničev prišel na britanski otok. Najprej se je zaposlil v rudniku v Walesu. Tam je ostal do leta 1954. Nato se je preselil v Zahodno Srednjo Anglijo (v Wolverhampton), kjer se je zopet zaposlil v rudniku, nato pa je delal pri znani »firmi« ATC, ki je bila specializirana za kopanje predorov. Leta 1982 so podjetje ATC zaprli in firma je Jožetu izplačala 3000 funtov odškodnine (kot »redundant« – odvečna delovna sila). Od takrat je Jože v pokoju in sedaj veselo uživa preostali del svojega pestrega življenja. Sam pravi, da živi lagodno in brezskrbno, kot še nikoli prej – edino revmatizem ga zadnje čase občasno muči. V deževnem vremenu se počuti malo bolje – najslabše pa, kadar je vreme soparno.

Jože je po srcu zelo dober človek. Kadar vidi potrebnega, bi od sebe

dal vse, kar ima in dobri Bog ga ima zato rad. Nikoli mu ničesar ne manjka za življenje in po vrhu vsega ima tudi veliko srečo. Že nekajkrat je kar dobro zadel na loteriji. Ob takih priložnostih se hoče z vsemi veseliti.

Ko je lani dobil na loteriji 5000 funtov, je od tega takoj poslal svojemu slovenskemu župniku v London 200 funtov in po vrhu še številko, ki je njemu samemu prinesla srečo, z loterijsko nakaznico, da bi se še župniku sreča nasmejala. Pred dobrim mesecem (v mesecu juniju) pa je izročil župniku tisoč funtov, ker je zopet nekaj zadel – menda na nekem srečelovu. Tudi na dobrodelnost do drugih ni pozabil in je prav preko župnika poslal lepo vsoto katoliški ustanovi v Sloveniji.

Našemu nadvse dobremu Jožetu, ki je včasih zaradi svoje prekipevaločje prešernosti in veselja med nami nerazumljen, želijo njegovi prijatelji in znanci polno božjega blagoslova za dobro telesno počutje in polno veselja nad življenjem, ki je božji dar in naj mu ga dobri Bog nenehoma obnavlja.

Dragi Jože, dobri Bog naj te bogato nagradi in neprestano blagoslavlja

za tvojo tako veliko srčno in nesebično dobroto do soljudi, za ljubezen do Cerkve in do slovenskih ljudi. Naše molitve te spremljajo vedno in povsod. S. C.

V večnost je odšla KAZIMIRA GREBENAR

Po rodu Poljakinja, vdova po našem pokojnem rojaku Štefanu Grebenarju, Kazimira Grebenar, je odšla v večnost 21. maja v Oldhamu nad Manchestrom. Od nje so se poslovili njeni domači in številni slovenski ter poljski prijatelji in znanci z mašo zadušnico v cerkvi sv. Patrika v Oldhamu v sredo, 25. maja, ob 10.30 in njeno krsto pospremili na pokopališče Moston Cemetery.

Naša dobra Kazimira je bila rojena 1. maja 1923 na Poljskem. Ob svojem prihodu v Anglijo se je takoj vključila v življenje poljske katoliške skupnosti in ko je bila poročena s Štefanom, tudi v slovensko katoliško skupnost. Slovenci, ki prihajamo k slovenski maši v Rochdale, bomo pokojno Kazimiro zelo pogrešali, saj je bila dolgoletna pevka pri našem pevskem zboru. Poleg cerkvenih je tudi zelo rada prepevala naše narodne pesmi. Če je le imela napisano besedilo, jih je pela kakor kakšna Slovenka. Poleg tega je vedno pomagala z vsem delom pri pripravljanju naših skupnih srečanj. Odkar so sestre palotinke odšle in opustile svoj samostan (redovno hišo) v Beechwoodu, nam je ob vsaki slovenski maši v Rochdaleu ravno Kazimira preskrbela prostore v Poljskem klubu. Še za zadnjo veliko noč nam je to uredila, čeprav je bila že težko bolna.

Sodelovala je tudi pri poljskem pevskem zboru, ki ji je tudi pel pri pogrebni maši. Kot dokaz, da je bila priljubljena med svojimi Poljaki,

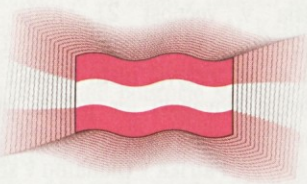

Pokojna Kazimira Grebenar (prva z desne)

je bila številna udeležba le-teh v cerkvi, ki je bila polna njenih rojakov, in ob zadnjem slovesu na pokopališču.

Naj dobri Bog dá naši nepozabni Kazimiri zaslužen plačilo v nebesih, saj je storila toliko dobrega tudi za nas Slovence.

Jože Grkman

A V S T R I J A

DUNAJ

April je bil za nas pester mesec, saj se je veliko dogajalo. 9. in 10. aprila so nas obiskali pevci iz župnije svetega Martina v Trbovljah, ki so dva dni preživeli na Dunaju, v nedeljo pa so se nam pridružili pri sveti maši in jo obogatili s svojim petjem in sodelovanjem, po maši pa so zapeli še nekaj pesmi. Prijetno druženje, popoldanski ogled Plečnikove cerkve Svetega Duha in pozneje še največjega podzemnega jezera v Evropi v Hinterbrülu, so bile nedeljske

postaje njihovega dvodnevnega bivanja med nami.

V nedeljo, 25. aprila, smo imeli srečanje za Slovence od blizu in daleč, za vse tiste, ki so nekoč prihajali in jih že dolgo ni bilo. Potrudili smo se in dodobra napolnili našo cerkev ter pri maši vključili mlado in staro k sodelovanju. »Mimogrede« smo se še spomnili naše s. Magde, ki je v teh dneh praznovala 40-letnico redovniškega življenja in ji ob voščilu iskreno zaploskali. Dobra volja, pripravljenost mnogih, ki so se potrudili, da smo srečanje »spravili pod streho«, slovenska pesem, osebna srečanja po dolgem času, vse to je zaznamovalo dan, ki smo ga to nedeljo preživeli skupaj.

Takoj v naslednjih dneh pa smo uresničili že dolgo načrtovani »projekt«. Namreč v cerkev smo položili novo preprogo. Zopet so bili tukaj ljudje, ki so si vzeli tri dni časa, da smo cerkev izpraznili, odstranili staro preprogo, položili novo in zopet postavili vse na svoje mesto. Morda na videz »nepomembno delo« je med nami ponovno prebudilo nekaj novih spoznanj, »aktiviralo« pripravljenost ljudi za pomoč in nas med seboj še bolj povezalo. S

skupnimi močmi smo sposobni narediti marsikaj!

Mesec maj je bil za nas tukaj na Dunaju mesec »podaljšanih vikendov«. Vnebohod, binkošti, praznik svetega Rešnjega telesa, to so prosti dnevi, ki jih mnogi Slovenci tukaj povežejo v dolgi vikend in odidejo domov. To pomeni, da so v teh dneh slovenske maše na Dunaju številčno manj obiskane. Morda je v teh prazničnih dneh še najbolj izstopala maša ob prazniku SRT, ki smo jo imeli skupaj s še štirimi drugimi župnijami zunaj na trgu in potem dolgo procesijo (dobri dve uri) po dunajskih ulicah. To je posebno doživetje, hoditi v procesiji z Najsvetejšim po ulicah, kjer se odvija vsakdanje življenje, se srečuje ljudi, ki niso ali so drugače verni, ko se ustavlja promet, ko mimo nas letijo nogometne žoge ...

V času, ko se pomlad počasi nagiba k svojemu koncu in ko poletje že vabi s svojimi počitniškimi dnevi, lepo pozdravljam vse bralke in bralce Naše luči v imenu dunajskih Slovencev!

LINZ

V aprilu in maju smo imeli tudi v Linzu dvakrat mašo za Slovence. Podobno kot »vsako nedeljo« smo se zbrali pri maši, nato pa v klubu, kjer se naša srečanja nadaljujejo. V maju je gospod Ludvik Sadl obhajal svoj 70. rojstni dan, tako da smo zopet imeli povod za veselje in dobro voljo. Sta nam pa s Slovenci iz Linza »padla v vodo« dva načrtovana skupna projekta. Povabilo na srečanje Slovencev na Dunaju je ostalo »neuslišano«, prav tako tudi skupni izlet z dunajskimi Slovenci! Pri številčno tako majhni skupnosti se taki načrti hitro lahko »ne ures-

Dunajski Slovenci pri sveti maši

Takole pa po maši v Linzu nastaja nekaj za pod zob.

ničijo«, toda tudi to je del našega vsakdanjega življenja. Pozdrav vsem bralcem Naše luči tudi od Slovencev iz Linza!

Stanislav Žlof

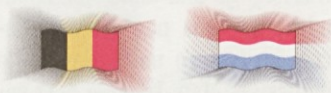
V sedemdesetem letu starosti nas je 14. maja nepričakovano za vedno zapustil Stanko Plajnsšek. Rodil se je 27. 4. 1935 v Lančevi vasi pri Ptujju. Leta 1965 je odšel z ženo Dragico v Nemčijo. V zakonu so se jima rodile tri hčerke in sin. Zelo rad je obiskoval slovensko skupnost v Linzu, kjer živijo tri njegove sestre Matilda, Viktorija in Angela. Vsem njegovim sorodnikom izrekamo naše iskreno sožalje.

Pokojni Stanko Plajnsšek

Redna slovenska sveta maša bo spet vsako drugo nedeljo v mesecu, tako kot je bilo že dogovorjeno. Maša narodov bo v nedeljo, 26. 9., ob 10. uri v linški stolnici. Maševal bo škof iz Brazilije. Vse, ki imate narodne noše, naprošamo, da se udeležite v velikem številu.

Anton Zore

BELGIJA in NIZOZEMSKA

BRUSELJ

Naj vam nanizam nekaj dogodkov in zanimivosti, ki so se nakopičile v zadnjih mesecih. Začel bom z najnovejšim dogodkom.

V kapeli Slovenskega pastoralnega centra na Aveniji de la Couronne (Kurón) 206 v Bruslju so se 2. in 5. avgusta k maši zbrali romarji iz Maribora v organizaciji pevskega zbora župnije sv. Rešnjega telesa pod vodstvom tamkajšnjega domačina salezijanskega duhovnika Sandija Osojnika. Gotovo je bilo to zame in za njih lepo doživetje. Oni so bili veseli, da so bili v glavnem mestu Evrope pod streho, ki je v lasti Cerkve v Sloveniji, jaz pa tudi, saj je njihovo prelepo petje dodobra napolnilo vse kotičke prostrane hiše. Na nek način je 51 navzočih dokazalo, da naša kapela lahko sprejme gotovo še 20 ljudi.

17. julija ob pol enajstih smo imeli v kapeli Slovenskega pastoralnega centra (s kratico SPC) izredno slovesnost. Ob navzočnosti prijateljev in znancev je bila krščena magistra Meta Žemva, ki je prišla na delo v Bruselj. Enoletne priprave na prve zakramente se je udeleževala pri frančiškanih v Ljubljani in

nadaljevala še v našem Centru v Bruslju. Podelil sem ji tudi sveto birmo. Njena botra je magistra Tamara Pavlin.

Za to slovesnost, ki se je zgodila prvič v zgodovini Slovenskega pastoralnega centra v Bruslju, je iz daljnega Münchna prišel msgr. Janez Pucelj. Bil je glavni mašnik in pridigar. Z dovoljenjem nadškofije Mechelen-Bruselj je podelil sveto birmo magistru Miranu Pleterskemu. Boter je Miran Kresal, uslužbenec pri slovenskem predstavništvu v Bruslju.

Med mašo je pel naš na novo ustanovljeni zborček, ki ga vodi Miran Kresal, saj je bil pred odhodom v Bruselj organist na Bledu. Druga zanimivost je torej tudi tale naš zborček, ki ga sestavljajo mladi uslužbenci v Bruslju, prof. Stane Kuralt p prihajja celo iz Luksemburga. Z veseljem pa se je pridružil tudi gospod Martin Nunčič, upokojeni profesor na salezijanski poklicni šoli v Bruslju.

Po slovesnosti je v avli in na vrtu SPC-ja sledilo zelo prijetno druženje vseh, ki so bili navzoči. Meta in Miran, njuni prijatelji in naša gospodinja Nežka Zalar so poskrbeli za bogato postrežbo. Ugotovili smo, da so prostori SPC-ja zelo primerni tudi za osebna praznovanja, kar je zopet majhna zanimivost. V ta namen smo oskrbeli še betonski kamin za pečenje na žaru, ki je za naš vrt in sploh naš Center nova obogatitev.

Velika pridobitev dveh stavb Slovenskega pastoralnega centra in stavbe Centra sv. Cirila in Metoda so nova okna. Torej spet nova – obenem dragocena zanimivost. Kar 36 lesenih oken in balkonskih vrat z enojnim steklom smo za-

menjali z modernimi plastičnimi okni z dvojnimi steklom. Še sreča, da je bilo veliko oken zamenjanih že pred leti. Seveda je takšen poseg povezan z zajetnim izdatkom, kar blizu 20.000 evrov. V enem svojih prejšnjih poročanj sem omenil, da iščemo darovalce oziroma botre za posamezna okna. »Seznam« je doslej na samem začetku.

Bruselj – nadškofijski vikar pri slovenski maši

Poseben dogodek v Slovenskem pastoralnem centru v Bruslju je bila maša na binkošti. Ta dan je somaševal nadškofijski vikar Lode Vermeir, odgovoren za narodne misije v nadškofiji. V kapeli je bilo več kot 30 ljudi, večinoma mladih. Gospod vikar je bil prijetno presenečen, da je pri slovenski maši videl toliko mladih. In prav takrat je prvič pel novoustanovljeni zborček, ki sem ga prej omenil. Po maši je sledilo družabno srečanje.

Letno romanje v Moresnet

29. maja smo imeli Slovenci svoje letno romanje, ki ga prirejajo Slovensko društvo Slomšek iz Eisdna, Naš dom iz Genka in Slovenska katoliška misija Eisden. Romanje je vodil Stani Revinšek, ki je odličen turistični vodič. V avtobusu so se nam pridružili tudi nekateri domačini – Flamci. Šest mladih je prišlo celo iz Bruslja,

Lenčka Sodnik iz Maastrichta pa je zastopala Slovence iz Nizozemske. Morda se nam bo drugič pridružil še kdo od tam.

Letos smo izbrali svetišče Matere Božje na tistem delu Belgije, kjer govorijo nemško – Moresnet. Sveta maša je bila zunaj pri oltarju mogočne Kalvarije. V letu svete evharistije je bila duhovna vzpodbuda posvečena pomenu evharistične daritve. To naše romanje je bilo prav na dan, ko se je novi papež Benedikt XVI. udeležil evharističnega kongresa v Bariju.

Velika zanimivost tega svetišča je edinstveni križev pot znotraj čudovito urejenega parka, ki je namenjen samo molitvi. Vsaka postaja je umetnina zase, unikat na svetu. Pridite na obisk v Belgijo, pa vas bom popeljal tja; ne bo vam žal.

Koncert Glasbene šole Škofja Loka

Z veseljem ugotavljamo in sporočamo tudi vam, dragi bralci Naše luči, da se v Slovenskem pastoralnem centru v Bruslju (SPC) zgodi tudi kaj takega, česar nismo načrtovali in vendar je v našem statutu v širšem pomenu vključeno. V 2. členu pravilnika je zapisano: »Naloga organizacije je zastopati slovensko katoliško Cerkev pri Komisiji evropske škofovske konference (COMECE).«

Zgodilo se je sicer kot izhod v sili, za naš center pa je bil pomemben dogodek. In kaj je bilo tako posebne-ga?

V petek, 13. maja, je bil v kapeli našega Centra zelo kakovosten koncert Glasbene šole iz Škofje Loke.

Že vrsto let se med pobratenima občinama Škofja Loka in Maasmechelen prirejajo številne skupne dejavnosti – tako v Sloveniji kot v Belgiji. Tokrat sta bili na vrsti krajevni glasbeni šoli.

Gospa Andreja Megušar iz občine Škofja Loka je prosila uslužbenca slovenskega veleposlaništva v Bruslju, da bi jim v tem mestu našli primeren prostor za koncert. Teden dni pred napovedanim koncertom so dobili odgovor, da jim ni uspelo. V sili so vprašali slovenskega duhovnika v Beneluxu, če bi morda on našel kakšno rešitev.

Z veseljem sem ponudil kapelo v Slovenskem pastoralnem centru. Predlog je bil sprejet. Glasbeniki in gostje so ravno prav napolnili prostor. Ugotovili smo, da je kapela zelo akustična in ravno pravšnja tudi za takšne prireditve v Bruslju.

S svojim sporedom so nas obogatile Bojana Bergant, Špela Jelenc, Katarina Pegam iz solopevskega oddelka iz razreda prof. Vere Mlejnik. S kitaro jih je spremljal prof. Denis Kokalj.

Še spomin na romanje Kalvarija – Moresnet

Nato je 14-članski godalni orkester glasbene šole Škofja Loka pod vodstvom dirigenta prof. Armina Seška očarljivo zaigral štiri skladbe svetovnega slovesa.

Poleg nekaterih bruseljskih Slovencev in zastopnikov občine ter ravnatelja Valentina Bogataja in drugih profesorjev Glasbene šole Škofja Loka so bili navzoči tudi člani komisije za pobratenje občine Maasmechelen, ki jo vodi naš prijatelj Jef Albrechts, zobozdravnik, ki se je odlično naučil slovenščine.

Po koncertu so bili vsi, več kot 50 ljudi, skromno vendar izdatno postreženi. Nihče ni odšel lačen ali žejen. (Stroške postrežbe je poravnala komisija za pobratenje.) Zahvaljujem se našim mladim, zaposlenim v Bruslju, ki so z veseljem pomagali.

Naslednji dan so glasbeniki ponovili koncert v Maasmechelenu v prostorih glasbene šole.

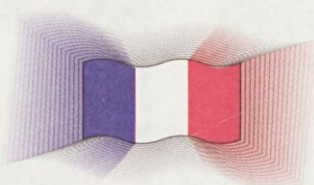
Bilo je veliko ljudi, saj je Slovensko katoliško pevsko in kulturno društvo Slomšek prav tisti dan svoje starejše člane povabilo na praznovanje očetovskega in materinskega dne, ki je sledilo v Slovenski katoliški misiji – v dvorani, ki jo uporablja društvo za svoje dejavnosti, zlasti za pevske vaje mešanega zbora Slomšek, pa tudi za praznovanja svojih članov. Za prijazno in slatno postrežbo je bilo odlično poskrbljeno. Tudi gostje iz Škofje Loke in iz občine Maasmechelen so bili deležni te gostoljubnosti.

Slovenski dan v Eisdnu

Rezervirajte si čas in kakšen prihranek za vsakoletni slovenski dan, ki ga prireja Slovensko katoliško pevsko in kulturno društvo

Slomšek. Ta dogodek bo v soboto, 8. oktobra. Kaj več v naslednji številki.

Kličem na vse božje in Marijino varstvo. Vaš prijatelj – Lojze Rajk – beneluški.

F R A N C I J A

PARIZ

Mariborski pomožni škof dr. Anton Stres v Parizu

Od četrta, 28. julija, do nedeljskega popoldneva, ki je bil tudi zadnji julijski dan, je bil v slovenskem domu v Parizu na obisku mariborski pomožni škof dr. Anton Stres. Ker je bil ta obisk izrazito počitniške narave, je bil tu s svojimi ožjimi sorodniki in prijatelji, slovenski dom pa smo napolnili še trije ljubljanski bogoslovci, ki smo si tudi želeli malo bolj od blizu ogledati francosko

prestolnico in spoznati življenje povprečnega Parižana. Prvo nam je nekoliko uspevalo, slednje pa ne preveč, saj je v tem času velika večina prebivalcev Pariza na zašluženih počitnicah.

Vsak dan smo bili tako deležni evharističnega slavja, ki ga je škof obogatil s kratko razlago božje besede, v nedeljo pa so kapelo sv. Terezije napolnili pariški Slovenci. Bilo jih je sicer nekoliko manj kot ponavadi, vendar je temu kriv počitniški čas, ki je kot mnogo drugih Parižanov tudi Slovence navdušil s svojo zamisljivo o dopustu. Vsekakor lahko rečem, da je bilo čutiti veselje nad obiskom gospoda škofa, še bolj pa pripadnost slovenskemu narodu in veri, ki ga tamkajšnji Slovenci še najbolj izpričujejo. Verjamem, da jim ni vedno lahko, pa vendar pogumno in z božjo pomočjo vztrajajo. Nedvomno ima posebno zaslugo za to medsebojno povezovanje Slovencev v Franciji župnik Jože Kamin.

Po slovesni maši, pri kateri smo se spomnili tudi sv. Ignacija Loyolskega, ustanovitelja jezuitov, je bilo še skupno srečanje na župnijski terasi ob janeževem likerju ter skupno fotografiranje. Škof

Srečanje treh generacij v Châtillonu

Stres se je popoldne s sorodniki in prijatelji že odpravil domov v Maribor, župnik Kamin in bogoslovci pa smo se na pot podali na prvi avgustovski dan. Skupna pot se je v Alzaciji končala, saj je Kamin odšel »domov«, mi pa smo po malo daljši vožnji tudi srečno prispeli v slovensko domovino.

MERICOURT

11. junija sta zlato poroko praznovala Jože Tomc in Milka Marija Tičar. Jože je v Francijo prišel leta 1927. Kasneje, leta 1947, se je vrnil v domovino in se maja 1955 z Milko poročil v Cerkljah na Gorenjskem. V Francijo sta se vrnila leta 1958 in si v kraju Annay ustvarila lep dom, kjer v lastni hiši stanujeta še danes. Leta 1960 se jima je rodil sin Marjan. Bogu smo se zahvalili za 50 let zvestobe in ljubezni ter po maši nazdravili letom, ki jih imata še pred seboj. Naj še naprej ostaneta vedra in pristno domača v slovenski skupnosti v Mericourtu.

JK

Zlatoporočenca Jože in Marija Tomc

Prijatelji in sorodniki novokrščenca Sama Avbina v Châtillonu

FREYMING-MERLEBACH

Lepi življenjski dogodki naših članov se tudi kar vrstijo. Z velikim veseljem smo prisluhnili lepemu družinskemu dogodku FRANCA in ANNI CEPLAK. Praznovala sta zlato poroko. 50 let skupnega življenja je za njima. Kako naj ne bi bila vesela, saj je ta praznik vreden vseh pozornosti in veselja pri družini in med prijatelji. Tudi vsi pri Slovenski misiji se pridružujemo njihovem veselju in jima ob tem jubileju želimo veliko zdravja, sreče in veselja med svojo družino in med nami v slovenski skupnosti. Oba sta tudi naša zvesta člana društva. Franci je še član odbora Prijateljev. Gospod Franci je nad vse skrben oče svoji družini, očetovska ljubezen je v ospredju, deli pa tudi dobro voljo pri vseh skupnih delih, ki nam jih nalaga naš Slovenski dom. Predraga zlatoporočenca, želimo vama vse lepo, predvsem pa, da bosta z božjo pomočjo »zlato nit podaljšala do diamantne« in še naprej.

Gospa Ivanka ERBRECH, rojena GABERŠEK, je naša najstarejša članica Društva prijateljev

slovenske katoliške misije in je 19. avgusta praznovala svoj 90. rojstni dan. Luč sveta je zagledala leta 1915 v Zagorju ob Savi. Ko je imela osem let, je prišla s starši v Francijo, in to že leta 1923. Od takrat ji je tujina domovina. Toda korenine iz Zagorja so globoke in njena slovenska beseda ni padla v pozabo. V zakonu jima je Bog podaril dva otroka, sina Clauda in hčerko Jeanne (Ivanko). Gospa Erbrech je že dolgo let vdova. Njena hčerka jo skrbno neguje, nudi ji vso oskrbo in ljubezen. Zdravje ji je dovolj naklonjeno, le noge je nočejo več ubogati. Vsako nedeljo jo pripelje tudi k sveti maši. Doslej je bila reden gost naših srečanj. Zaupala mi je, da bo prišla med nas z velikim veseljem, dokler bo mogla. Gospe Ivanki čestitamo vsi pri društvu za tako visok življenjski jubilej, želeč ji vseh telesnih moči, da nas bo lahko še dolgo osrečevala s svojo prisotnostjo in pri sveti maši zasedla svoj prostor. Naj vas podpira v vseh težavah nebeška Mati, spremljevalka vašega življenja.

Baptiste, sin Laurenta in Sandrine MAUC, je 5. junija v kapeli svetega Jožefa v Merlebachu prejel zakrament svetega krsta. Postal je božji

otrok in član svete Cerkve. Krstni obred je opravil župnik Jože Kamin. Nalogo botrov sta prevzela Denis in Rachele. Vsi pri Slovenski katoliški misiji se s starši in starimi starši ter njihovimi prijatelji veselimo tega pomembnega krščanskega praznika. Malemu Baptistu pa naj Bog nakloni vseh potrebnih vrlin in milosti v njegovem življenju.

Naj se zlije ponovno nekaj črnila na papir v spomin in hvaležnost ob drugi obletnici za pokojno Matildo MUNIH, ženo, ki je darovala že po zasluženem pokojju več kot 15 let telesnih moči, dobrote in potrpežljivosti vsem duhovnikom, živečim 25 let nazaj in vsem gostom slovenskega doma v Châtillonu v Parizu. Ko so jo telesne moči popolnoma zapustile, se je zatekla med stene svojega stanovanja. Dve leti je minilo avgusta 2005, odkar jo je Bog poklical v svoj objem. Bilo je v času neznosne vročine, ko je v tistem poletnem mesecu 2003 smrt neusmiljeno žela starejše in onemogle ljudi v Parizu. Med tisoči in tisoči, ki jih je Bog poklical, je bila tudi gospodična Matilda. Vsi, ki so bili v njenem času gostje doma, se je bodo s hvaležnostjo spomnili. V življenju ji trpljenje ni bilo prizanešeno. Čeprav njej sami Bog ni naklonil otrok, je gojila do njih veliko ljubezen. Njeno življenjsko ljubezen ji je ukradla vojna, saj njen zaročenec počiva nekje v daljni Rusiji. To bolečino je nosila v svojem srcu. Ostala mu je zvesta. Z njeno smrtjo ju je Bog združil za vedno. Gospa Cathrine KRAPEŽ jo je s svojimi otroki pogosto obiskovala. Otroka Marion in Alexi je vzljubila kot stara mama. Vsakokrat, ko sta prišla na obisk, je zasijala sreča in žarek veselja. Jean-Claude in Cathrine KRAPEŽ sta jo nadvse spoštovala. Ne pozabimo je, saj je žrtvovala lep del

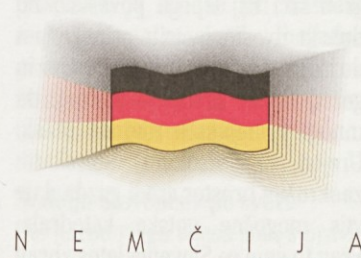
Krapeževi: mama Cathrine z otrokoma Marion in Alexi na obisku pri Matildi

življenja in žulje svojih pridnih rok slovenski misiji. Ko je duhovnikom delila pokorno in dobrotno roko, se je z mislimi žrtvovala Bogu, da je to dobro delo in da služi Bogu v čast. Spomini nanjo naj ostanejo živi in Bog naj ji bo dober plačnik za vsa njena dobra dela.

Pred nami je naš vsakoletni tradicionalni slovenski praznik. Veselimo se že srečanja s folklorno skupino D.K.D. SVOBODA iz Senovega. Med nas bo prišel tudi ansambel KRJAVELJ iz Stične. Praznik bo v soboto, 3. septembra, ob 20. uri. Najprej bo predstavitev plesov, nato bo ansambel poskrbel za veselo vzdušje. Nadaljevanje bo

v nedeljo popoldan, 4. septembra, od 14. ure dalje v prostorih protestantske dvorane, rue pape Jean XXIII v String-Wendlu. Prav lepo vabljeni vsi ljubitelji folklornih plesov in lepih slovenskih melodij.

Jožica CURK

AUGSBURG

Maša sredi gozda

V knjigi Minuta modrosti indijskega jezuita Anthonyja de Mella so zapisane te vrstice: »Kaj naj storim, da bi dosegel Boga?« »Če hočeš doseči Boga, moraš vedeti dve stvari. Prvič, da so vsa prizadevanja, da bi ga dosegel, zaman.« »In drugič?« »Ravnati moraš, kot da prvega ne bi vedel.«

Samo ugibamo lahko, kako živahen bi utegnil biti pogovor na omenjeno temo, če bi se za okroglo

Ivanka Erbrech je praznovala 90 let.

mizo zbrali preprosti in učeni, mladi in stari, zmerno pobožni in fanatično zagreti pa morda še kdo. A ni naš cilj, da bi se ukvarjali z razmišljanjem indijskega misleca. Naslednje vrstice so namenjene orisu enkratnega dogodka, ki je slovenske rojake od Münchna, Augsburga in Ulma do Stuttgarta ter Kemptna in Ravensburga vse tja do Bodenskega jezera združeval, bogatil in razveseljeval. Na zadnjo junijsko nedeljo, 26. junija, smo se zbrali k maši v naravi. Približno 20 km zahodno od Ulma v bližini kraja Oberdischingen leži lepo negovan smrekov gozd. Urejene pešpoti ponujajo iskalcem svežega zraka in miru priložnost za oddih in sprostitvev. Ob sprehajalni poti ne manjka verskih znamenj in klopi, da se sprehajalec, če hoče, zaustavi, zatopi v premišljevanje, molitev in odpočije, če pa gre za zaljubljeni par, si lahko zagreti srca kaj lepega povesta. Po dobrih dvesto metrih pripelje pot do kipa Matere Božje. Cvetje in goreče sveče pred njo pričajo, da mnogi prihajajo k njej na obisk. Urejen, z visokimi smrekami zaokrožen prostor sredi gozda daje vtis mogočne gotske katedrale. Prav tu smo se Slovenci letos zbrali k maši v naravi. Slovesno mašo je vodil župnik iz Stuttgarta, dr. Zvone Štrubelj. V vsebinsko izredno bogati pridigi je osvetlil evangeljske besede o čaši hladne vode, ki jo ponudimo žejnemu. Ob njem sta somaševala delegat za Slovence po svetu, msgr. Janez Pucelj in organizator srečanja, župnik iz Augsburga, Roman Kutin. Pevci obeh mešanih pevskih zborov iz Augsburga in Ulma so z ubranim petjem prispevali svoj delež k lepoti bogoslužja. Tudi ko smo peli ljudske pesmi, bi naključni opazovalec utegnil misliti, da so vsi nav-

Nekateri že čakajo na začetek svete maše v naravi.

zoči en sam pevski zbor. Družila nas je vera, kultura, jezik, molitev, pesem, ja, družil nas je Stvarnik vsega lepega. Nihče se ni v tistem trenutku spraševal, kako doseči Boga ali koliko smo ga že dosegli. Doživljanje evharističnega praznovanja je bilo za vsakega razumljivo sporočilo, da je Bog z nami, med nami in v nas. On nas je dosegel v naših srcih. Zato smo zapustili ta kraj notranje obogateni in srečni, kar pa ni pomenilo, da je bilo z mašo vsega konec. Duhovno okrepečani smo se iz gozda premaknili na veliko parkirišče ob deželni cesti. Ulmski Slovenci so postavili šotore, mize in klopi, kjer tudi hrane in pijače ni manjkalo. Gre jim vsa pohvala za požrtvovalnost pri pripravah maše v naravi in srečanju po njej. Kdor je doma pozabil popotno torbo, si je lahko na kraju samem kupil kaj za pod zob in ovlažitev grla. Takšna ponudba ulmskega društva je pri ljudeh naletela na pohvalne odmeve. Do poznega popoldneva je bilo slišati glas harmonike in petje slovenskih pesmi. Župnik Zvone iz Stuttgarta se ni izkazal samo pri maši, ampak tudi po njej. Lahko bi ga imenovali gonilno silo družabnosti in prepevanja. In kako je prišlo do tega, da smo se letos zbrali

na tem pravljичnem kraju? Zasluga gre slovenskemu rojaku Francu Babiču in njegovi ženi. Stanujeta v bližini in dobro poznata okoliške kraje. Povabila sta župnika, naj si ogleda kraj. Tako se je tudi zgodilo. Brez dolgega oklevanja je bil predlog sprejet. Obema hvala tudi za pomoč, da sta od lastnikov zemljišč dobila dovoljenje in vse potrebno, kar je omogočilo, da se je ideja uresničila. Če bi ob zaključku srečanja ljudi povprašal za komentar, bi se morda odgovor glasil nekako takole: Bilo je enkratno. Drugo leto se spet zberemo k maši v naravi na kakem novem pravljичnem kraju.

Družina Thoma prinesla h krstu tretjo hčerko, Chiaro

V soboto, 4. junija, sta srečna starša, Jörg in Štefka Thoma, prinesla h krstu tretjo hčerko, Chiaro. Ožji krog sorodnikov je v frančiškanski cerkvi v Ulmu doživel sproščen in duhovno bogat obred svetega krsta. Na krst se je družina dobro pripravila. Starša sta sodelovala pri branju beril, starejši hčerki pa pri branju prošenj. Ob spremljavi kitare, ki jo je župnik vzela, so na koncu vsi veselo zapeli.

R. Kutin

Vsi člani družine Thoma

ESSEN

Binkoštno srečanje kot že dolgo ne ...

Tako so letos rekli premnogi. V gosteh smo namreč imeli kar nekaj skupin iz Slovenije. Pri sv. maši je poleg domačih dveh pevskih zborov Slovenskega cveta ter mladinske skupine Eskala pel tudi moški zbor iz Sore/Medvode. Po maši so poleg obeh domačih zborov nastopili moški zbor ter dekliški zbor Polončice iz KUD-a Oton Župančič Sora/Medvode ter tamburaški orkester iz Reteč pri Škofji Loki. V kulturnem delu programa v dvorani so še enkrat nastopili vsi imenovani med bogatim programom mladinske folklorne skupine iz Sore. Med programom so se kulturna društva iz Porenja ter slovenski župniji Essen ter Köln poslovili od dosedanje konzulke gospe Irene Grilj, ki odhaja na novo službeno mesto. Gospa konzulka je s svojo človeško toplino ter zavzetostjo za rojake naredila veliko dobrega za posameznike, ki so se z njo srečevali na konzularnih dnevih v Essnu ter tudi za posamezne skupnosti, ki so bile deležne njene pozornosti ter različne pomoči. V nadaljevanju binkoštnega srečanja, ki je prite-

gnilo veliko rojakov, posebej zaznavna je bila druga slovenska generacija, je vse prijetno zabaval ansambel Vesele Štajerke. Dokazale so, da znajo res ustvariti veselo vzdušje.

Z našimi številnimi gosti iz Slovenije, kar 50 jih je bilo, smo obiskali tudi veliko Marijino božjo pot v Kevelaerju ter ob odhodu znamenito stolnico v Kölnu.

Procesija v Essnu

Na praznik svetega Rešnjega telesa in krvi se »tujske« župnije rade udeležimo maše ter procesije na sam praznik pri stolnici v Essnu. Obogatimo jih s svojimi tipičnimi narodnimi nošami in banderom Marije Pomagaj ter blaženega Antona Martina Slomška. Vsako leto nas je primerno število rojakov v eni skupni družini z domačimi verniki ter drugimi narodnimi skupinami.

Sveti Krištof, prosí za nas ...

Čeprav goduje sv. Krištof, zavetnik šoferjev, šele konec meseca julija, ga zaradi dopustov mi praznujemo že v mesecu juniju po vseh skupnostih, razen v Essnu ter Oberhausnu v juliju. Naši rojaki so veliko na cesti in voznjeh, pot v do-

movino ter nazaj je dolga in večkrat nevarna, zato se radi priporočamo dobrotnemu Bogu s priprošnjo sv. Krištofa za božje varstvo na poteh naših življenj.

Dan slovenske državnosti ter dan zakonskih jubilejev

Oboje praznujemo skupaj kar na nedeljo v bližini 25. junija. Radi se spomnimo domovine ter jo pri maši priporočimo božjemu varstvu in s tem vse nas Slovence doma ter na tujem. Zahvalimo se tudi za različne obletnice skupnega zakonskega življenja in se radi priporočimo za naprej. Spomnimo se tudi vseh zakoncev, ki so že odšli v večnost.

Letos smo praznovali v nedeljo, 19. junija. V gosteh smo imeli opernega pevca Matjaža Robavsca, ki je gostoval v tem času v operni hiši v sosednji Belgiji. Svoj pevski prispevek je dal že pri slovesni maši ter nas navdušil z bogatim pevskim programom po maši v farni dvorani, kjer je sledilo prijeto družabno srečanje.

Nedelja Slovencev po svetu

Del narodovega telesa smo s praviciami in dolžnostmi. Ne gre, da bi se nas na različne načine spomin-

Slovo od konzulke Irene Grilj na binkoštnem srečanju

jali samo v domovini, tudi sami moramo storiti svoj del zase in s tem do domovine.

Ob letošnji nedelji Slovencev po svetu smo gostili rojake iz domovine. Mladi so sodelovali s svojo glasbo in pesmijo pri maši v soboto, 2. julija, v Krefeldu ter 3. julija v Essnu. Po maši smo se obakrat v izjemno velikem številu zbrali v farnih dvoranah k uprizoritvi gledališke predstave. V Krefeldu smo spremljali gledališko delo Na kmetih, v Essnu pa delo Štirje letni časi. Glasbeno-pevske skupini mladih ter obema gledališkima skupinama iz Vitomarceva ter Blance smo dolžni veliko zahvalo za tako lepo doživetje, ki naj oblikuje v nas ter še posebej v drugi generaciji spoštovanje in ljubezen do slovenske pesmi in besede.

Poletno srečanje v domovini

Poletno srečanje na Brezjah pri Mariji Pomagaj postaja že kar naša tradicija. Tisti, ki smo poleti doma, se ga radi udeležimo s svojimi domačimi iz domovine ter prijatelji in znanci. Najprej imamo mašo, nato pa družabno srečanje v gostišču pri Mlakarju. Tudi letošnje srečanje je bilo lepo obiskano in doživeto v prijetnem vzdušju. Takšnih srečanj si želimo tudi v bodoče ter nanje vabimo rojake.

Poroka ter slovo

V tem vmesnem času sta se v Krefeldu poročila (18. junija) Meri Fleisinger in Leo Dürselen. Dobre želje in Bog z vama na skupni življenjski poti.

Zadnjega junija pa je v Gelsenkirchnu umrl Tone Malek. Še prejšnji dan je bil v bolnišnici previden z zakramenti Cerkve in lepo pripravljen odšel v večnost.

Nedelja Slovencev po svetu v Essnu

Spominjali se ga bomo v svojih molitvah. Pokopan bo v domovini.

FRANKFURT

Kroniko dogajanja v naši župniji začnemo z mesecem majem. Za prvi maj smo imeli naše župnijsko praznovanje, saj je sv. Jožef Delavec zavetnik naše župnije. Žal je treba reči, da je bilo pri maši bolj malo ljudi. Sicer je v začetku maja udeležba vedno bolj skromna, ker so mnogi že ali pa še doma v Sloveniji.

Na binško soboto je bila v Frankfurtu že tradicionalna maša narodov in jezikov, mašno bogoslužje, ki ga oblikujejo predvsem tujci v Frankfurtu in okolici. Veliko cesarsko stolnico v mestu so tudi tokrat napolnili predvsem verniki drugečnega maternega jezika z vseh predelov sveta. Dve uri je trajalo bogoslužje, ki ga je vodil limburški škof Franz Kamphaus. Tudi naša župnija je bila prisotna, ne samo z duhovnikom pri somaševanju. Prva prošnja za vse potrebe se je oglasila v slovenskem jeziku,

Zbiranje pred pešpotjo v Maria Sternbach

prebrala pa jo je Natalija. Naš dar za žrtve cunamija v eni izmed indijskih škofij pa so škofu izročili Helena, Florjan in Natalija, seveda vsi trije v narodnih nošah. Ob koncu maše pa že nekaj let zapojemo v različnih jezikih lurško pesem, ki doni v tej cerkvi zares mogočno.

V nedeljo, 22. maja, pred praznikom Marije Pomagaj, smo kot že vrsto let prej poromali v Maria Sternbach pri Ilbenstadtu. Popoldne smo imeli v tej gozdni cerkvi mašo in šmarnično pobožnost. Tudi letos nas je z igranjem in petjem spremljal župnik iz Ilbenstadta dr. Vinko Kraljič. Ta dan pa smo po tradiciji zaključili s skupno malico v dvorani v Ilbenstadtu.

Praznik sv. Rešnjega telesa in krvi je poleg nekaj nemških župnij iz središča mesta v Frankfurtu zbral tudi tujejezične župnije na trgu pred mestno hišo. Velik trg se je skoraj povsem napolnil. Tu je bila najprej pod pekočim soncem praznična maša; vodil jo je mestni dekan dr. Tilmann ob somaševanju mnogih, zlasti tujih duhovnikov. Tudi pri tej maši je bila naša župnija prisotna. Helena in Kristina sta v narodnih nošah najprej prebrali prošnjo pri molitvi vernikov, pri darovanju pa sta prinesli k oltarju hleb domačega kruha, ki ga je spekla gospa Milica. Po maši se je razvila po nekaterih mestnih ulicah dolga procesija v cesarsko stolno cerkev, kjer je bil sklepni blagoslov. Praznovanje se je po maši in procesiji nadaljevalo zunaj ob malici in glasbeni spremljavi.

Vse petke v maju pa smo se v Frankfurtu zbirali k delavniški maši in šmarnični pobožnosti. V začetku maja je bila udeležba bolj skromna, proti koncu pa kar lepa.

Mi smo vse pripravili, samo da pridejo v Maria Einsiedel.

Na prvo soboto v juniju smo se v majhni skupini pridružili sosedom v manhajmski slovenski župniji pri njihovem romanju k Presveti krvi v Walldürn v južnem predelu Odenwalda.

Kot že vsa leta slovenske samostojnosti smo tudi letos imeli mašo za domovino v romarskem kraju in skavtskem centru škofije Mainz v Maria Einsiedel. To je južni del mainške škofije, ki meji na škofiji Freiburg in Speyer oziroma na večji mesti Mannheim in Ludwigshafen. To mašno slavje smo imeli v soboto, 18. junija, popoldne oziroma zvečer.

Za to priložnost smo povabili medse urednika Ognjišča mag. Boža Rustja. Ker smo v letu evharistije, je v svojem mašnem nagovoru razvijal zlasti misli o naši povezanosti s Kristusom v evharističnem kruhu in o naši povezanosti z nedeljsko mašo. Ljudsko petje je z orglami spremljala mlada organistka iz sosednje slovenske župnije Mannheim, Štefi Grobelšek iz Ludwigshafna. Nekaj čez šestdeset se nas je zbralo k maši in k skupnemu pikniku, tako iz frankfurtske slovenske župnije kakor tudi iz manhajmske. Letos nam je bilo vreme še kako naklonjeno, kar je

Po majniški pobožnosti smo se zbrali pri malici v Ilbenstadtu.

Maša za domovino z mag. Božom Rustjo v Maria Einsiedel

sicer redkokatero leto. Rokave za piknik pa so tudi letos kakor nekaj let nazaj zavihali naši rojaki iz Darmstadta in Wiesbadna. Hvala jim!

Gost iz Kopra je bil med nami tudi še v nedeljo, ko nam je tudi v Frankfurtu pri nedeljski maši lomil kruh božje besede.

Na prvo julijsko nedeljo je imela slovenska dopolnilna šola zaključek šolskega leta. Otroci so z recitacijami in preprostimi dramskimi uprizoritvami pokazali, kaj vse so se v tem šolskem letu učili in naučili pri pouku slovenščine. Na koncu jim je učiteljica Natalija Robnik podelila spričevala in priznanja.

Preko prijavne službe je prišlo obvestilo o nekaj porokah, ali samo civilnih ali pa tudi cerkvenih. Preko iste službe pa smo zvedeli tudi za smrt nekaterih naših ljudi. Tako je že v maju ali pa prej v Frankfurtu umrla 44-letna Vlasta Jagič, rojena v Mariboru. V Wormsu je umrl v juniju ali pa že prej 63-letni Viktor Alojz Anton Grilc, rojen v Senovem. V bolnici v Gießnu pa je prav tako v juniju umrla 63-letna Brigita Fantinato iz Licha, ki je bila

rojena v Freiburgu. Naj počivajo v božjem miru!

rem

KÖLN - NEUSS

Slovenska župnijska skupnost v Neussu je v maju praznovala visok jubilej dobre, zveste in priljubljene faranke, redne obiskovalke slovenskih maš. Gospa Marija Merkuš iz Kaarsta je 28. maja praznovala 80. rojstni dan. Njena sinova Miran in Vito z družinama in hčerka Majda so pripravili prijetno in nepozabno slavo.

Marija Merkuš ob praznovanju z vsemi, ki jo imajo radi.

Marija se je rodila v Hajdošah pri Ptujju kot najstarejša v družini petih otrok. Edini brat je pred dvema letoma umrl. Zelo rada se v spominih vrača v prelepo mladost, ko je še brez skrbi v družbi globoko vernih staršev delala načrte za prihodnost. S starši so vsak večer molili rožni venec. V nedeljo pa je bila vsa družina zbrana pri sveti maši in popoldne pri večernicah v farni cerkvi sv. Martina na Hajdini, kjer je bil njen oče tudi v cerkvenem odboru. V mesecu maju, ko so bile v vaški kapelici šmarnice, je smela to kapelico krasiti z rožami, ki jih je v ta namen zbirala pri vaščanih.

V Nemčijo, kamor je odšel njen mož že dve leti poprej, je prišla Marija leta 1967 najprej s hčerko Majdo, kmalu pa sta družini sledila še oba takrat odraščajoča sinova. Leta 1989 je ovdovela. V Nemčiji ji življenje sprva ni ponujalo veliko sreče. Toda sama pravi, če imaš upanje in močno vero, lahko vse preneseš, saj je že kot otrok imela vedno zaupanje v božjo pomoč. Njeni otroci, ki vsi živijo v njeni bližini, ji z veseljem vračajo to ljubezen in pomoč, ki jo sami od nje prejemajo v obilni meri.

Posebno veselje pa so gospe Mariji trije vnuki.

Svojo vero v Boga pogloblja tudi na romanjih v Marijina božjepotna središča, npr. v Lurd. Prav posebno mesto v njenem srcu pa ima Medžugorje. Do sedaj je bila tam že sedemkrat in upa, da ji bo tudi letošnja jesen uspelo moliti in se zahvaliti pred milostno podobo Kraljice miru za zdravje vseh bolnih prijateljev, za blagoslov in srečo njene družine in tudi za svoje zdravje.

Največje veselje zanjo je, ko se vsak petek popoldne zbere pred izpostavljenim Najsvetejšem v cerkvi sv. Sebastjana v Neussu skupina molivcev, ki z njo molijo rožni venec in častijo Jezusa v presvetem Rešnjem telesu.

Kadar poleg evharističnih pesmi v mesecu oktobru zazveni tudi pesem "Kraljica venca rožnega, naj celi svet ti hvala da! Je človek star že ali mlad, naj rožni venec moli rad!" je Marija še prav posebno ganjena.

Spoštovana gospa Marija! Vse kar bi napisali lepega o Vas, bi bilo še premalo. Zaslužite, da tudi bralci Naše luči zvedo, koga imamo med sabo. Bog Vam daj še vrsto let trdnega zdravja na duši in telesu. Naj Vas ohrani med nami in v krogu najdražjih. Božji blagoslov naj Vas spremlja in varstvo Kraljice miru. Vemo namreč, da vse, kar prejemate, radi delite z drugimi. Bog Vas živi in hvala Vam za vse.

Danica D.

MANNHEIM

Romanje v Walldürn

V soboto, 4. junija, smo poromali v Walldürn, ki leži na okrog petsto

metrov visoki planoti, imenovani Odenwald. Razteza se od Heidelberga na obrobju široke Renske doline pa skoraj do Würzburga. Prebivalci tople Renske doline v šali pravijo tej pokrajini kar badenska Sibirija. Pozimi je tu res dosti snega in zametov, medtem ko je dolina navadno brez snega.

Toda mi se nismo šli hladit, čeprav je bilo v tednu pred našim romanjem kar precej vroče. Šli smo na božjo pot k sv. Rešnji krvi (Heiligenblut).

Pred skoraj sedemsto leti, leta 1330, je maševal duhovnik, ki je bil površen in raztresen. Po nerodnosti je po povzdigovanju prevrnil kelih s Presveto krvjo. Posvečeno vino je postalo rdeče kot kri in kamorkoli se je razlivalo po mašnem prtju, se je čudežno oblikovala podoba: V sredi podoba Križanega, ob straneh pa več podob Zveličarjevega obličja, obdanega s trnovo krono. Leta 1445 so prtič odnesli v Rim k papežu Evghenu IV., ki je čudež priznal in romarjem k temu prtiču Svete krvi podaril odpustke.

Tudi v modernem, razkristjanjenem času so romanja zelo živa, zlasti v času po binškoštih. To so predvsem romanja, pri katerih se ne prosi v prvi vrsti za zdravje telesa, ampak predvsem za zdravje duše, torej za vero in pobožnost do svete evharistije, saj je božja pot nastala prav zaradi premajhne pobožnosti mašnika.

V letu evharistije smo se Slovenci odločili, da tja poromamo in poglobimo svojo vero in pobožnost do svete evharistije. Iz Mannheima smo se pripeljali z avtobusom do Buchna, kjer so nas pričakali tamkaj živeči Prekmurci oziroma

Prekmurke. Moško čast je reševal tako kot vsakič, ko je tam slovenska maša, Štefan Jug. Potem smo šli sedem kilometrov peš, saj je tradicija, da vse skupine pridejo vsaj del poti peš.

Pred baziliko sta nas pričakala Milka in Vili Kerec, tudi Prekmurca, ki sta romanje pomagala organizirati, pridružili pa so se še rojaki iz slovenske župnije v Frankfurtu, ki so prav tako imeli okrog sto ali še več kilometrov dolgo pot za seboj, seveda z avtomobili. Ker smo poromali v času glavne romarske sezone, ko se vsako uro vrstijo skupine romarjev, smo komaj dobili eno uro časa za slovensko mašo. Posebej je treba omeniti, da so bili vsi slovenski romarji lepo skupaj v prvih klopeh, na elektronske orgle pa je ob oltarju igrala petnajstletna Štefi Grobelšek. Ni se pustila zmotiti, čeprav je bila v takem kotu, da je petje komaj slišala, saj nas je bilo premalo, da bi s petjem napolnili veliko baziliko.

Po romanju smo šli še v bližnji Eberstadt, kjer smo si ogledali jamo s kapniki, kar je redkost v Nemčiji. Na koncu smo se pred odhodom domov postavili v velik krog in veselo zapeli.

Srečanje s škofom v Speyerju

Od svetega leta 2000 naprej škof dr. Anton Schlembach vsako leto povabi katoličane, ki niso nemške narodnosti, na romanje v mogočno stolnico v Speyerju. Zbrali smo se v parku pred cerkvijo in šli nato v narodnih skupinah v cerkev. Na vhodu nas je počakal in pozdravil škof, ki je potem maševal. Med pridigo je pohvalil našo vztrajnost v veri in zvestobo do naroda. Opomnil nas je, naj še naprej vz-

Škof Anton Schlembach iz Speyerja v slovenski družbi

trajamo ter se radi vključujemo tudi v krajevno Cerkev.

Po končani maši, ko je škof odhajal na škofijo, se je ustavil pri slovenski skupini, se pozanimal o stanju v Sloveniji in povedal, da se dobro pozna z nadškofom Rodekom. Čeprav spadamo Slovenci med manjše skupine, smo imeli edini priložnost pogovora in fotografiranja s škofom. Drugi so se namreč hitro razkropili, Slovenci pa držimo skupaj.

Poroka v Herbolzheimu

Ko smo imeli slovensko mašo v Herbolzheimu za mesec julij, so bili

nekateri presenečeni, ko so spredaj zagledali poročni par. Med slovensko mašo sta se želela poročiti Slovenka Katarina Marc in Nемеc Max Vögt, ki sta se odločila, da jesen življenja preživita skupaj in si bosta v oporo. Poroka je bila v obeh jezikih, maša pa je bila seveda slovenska. Navzočim Nemcem ni bilo pretežko potrpeti, čeprav ne razumejo slovensko, saj smo peli lepe slovenske cerkvene pesmi. Med mašo z molitvijo, na koncu pa s ploskanjem in stiskom roke smo jima zaželeli, da bosta lahko dolgo srečna in drug drugega podpirala.

MÜNCHEN

Prvi sveti obhajili

V Achenmühlju je prvič prejela evharističnega Jezusa Maria Huber, hči Kajetana in Pavle, roj. Golob. V spomin na srečen dogodek so se z njo slikali bratca Kajetan, Andreas, sestra Antonia in bratranec Valentin iz Münchna. Čestitamo Mariji in ji želimo, da bi vedno ostala v prijateljstvu z dobrim Jezusom.

Učenec naše sobotne šole Simon Jarc je prvič pristopil k angelski

J. M. Simon Jarc na dan prvega obhajila

Katarina Marc in Max Vögt sta se poročila v Herbolzheimu.

Prvoobhajanka Maria Huber

mizi in prejel Jezusa v svetem obhajilu. S tem najboljšim prijateljem bo Simon stopal skozi življenje proti cilju sreče, ki jo zagotavlja samo Jezus. Simonu čestitamo in se veselimo skupaj z njegovimi starši in sestrico Vaneso.

Poroka

V Oberschleißheimu sta si v začetku julija obljubila zvestobo do groba Sonja Streifinger in Mirko Uetzmann. Sonja je domačinka iz Münchna, Mirko pa je doma na severu Nemčije v Lehrtu, mati je Slovenka, oče Nemeč in redno prihajata k slovenski maši v Asel pri

Sonja Streifinger in Mirko Uetzmann na poročni dan

Hildesheimu. Novoporočenca sta se spoznala, ko se je Mirko izpopolnjeval v Münchnu za poklicnega vojaka nemške mornarice. Tako sta se naselila na severu v Kielu, kjer sta si pripravila skupen dom.

Na poroko je prišlo veliko sorodnikov iz obeh družin in med njimi številna skupina iz Slovenije. Poročni obred je na željo novoporočencev potekal dvojezično, nevestin oče pa je dal svoj nagovor prevesti v slovenščino, tako da je

Učenci župnijske šole ob zaključku šolskega leta

slavnost v kapeli in na praznovanju potekala v prijetnem vzdušju za vse. Novoporočencema voščimo srečo v zvestobi sebi in Bogu.

Konec šolskega leta v slovenski šoli

Konec šolskega leta je za učence vesel dogodek. Včasih je mogoče zraven tudi malo skrbi, kakšne bodo končne ocene. Tokrat je bilo pri naših šolarjih tudi spričevalo razlog za veselje, saj je vsako odražalo njihovo pridnost med letom. Na tretjo junijsko soboto so se zbrali vrtčevi in šolski otroci, njihovi starši, učitelji in prijatelji ter skupina za malčke v župnijski kapeli, kjer so praznovali zahvalno mašo. Po njej so se odpravili v divjinski park Poing, kjer so si ogledali gozdne živali. Te so bile zelo zanimive, še posebej ker so se pustile božati in hraniti. Gibanje na svežem zraku ter igranje na igrišču je bil za vse lep zaključek šolskega leta.

Slovo od naših faranov

Pokojni Drago Žohar je končal svojo zemeljsko pot v bolnišnici v

Münchnu. Rodil se je v vasi Dolič v Prekmurju leta 1951. Dvajsetleten je prišel v Nemčijo. Ni imel lahkega življenja; žena je bila več let priklenjena na posteljo in je mlada umrla. Ves čas ji je Drago z veliko ljubeznijo stregel. Tudi sam je zadnja leta bolehal in ni mogel več delati. Vdano je prenašal svoj križ. Prijatelji so ga cenili zaradi njegove dobrote. Hčerki Tatjani in mami izrekamo sožalje, pokojnemu pa želimo večni pokoj pri Bogu.

Pokojni Drago Žohar

45-LETNICA SLOVENSKE KATOLIŠKE MISIJE V STUTTARTU IN PRAZNIK SVETE BIRME

Poročilo o uspelem in dobro obiskanem jubileju Slovenske katoliške misije v Stuttgartu – o dogodku je poročala Družina z obširno reportažo v 28. številki, 10. julija, na 41. strani – bom pričel z nizkimi, morda malo bolj temačnimi toni. Na veliko smo pripravili praznik ob 45-letnici slovenske župnije; tudi z razlogom, da 50-letnice ne bomo več obhajali tako, kot smo to storili v soboto, 11. junija, ob 45-letnici. Zakaj?

V škofiji Rottenburg-Stuttgart, kamor spadamo, pa tudi drugod po Nemčiji reorganizirajo pastoralno delo katoliške Cerkve. Že z letošnjim letom bo Slovenska katoliška misija v Stuttgartu izgubila to ime in s tem tudi svojo samostojnost ter bo nastopila v drugačni preobleki. Podobne spremembe se obetajo tudi drugim misijam v Nemčiji.

Slovenski nadškof in metropolit Alojz Uran v vlogi pastirja in birmovalca

Nadškof Uran, ki ga naši rojaki dobro poznajo in zelo cenijo, je v Stuttgartu zadnjič birmal pred dvema letoma, leta 2003. Takrat je v veri potrdil deset odraščajočih deklet in fantov. Ob slavlju 45-letnice, v soboto, 11. junija, je zakrament svete birme podelil 12 birmancem, med katerimi so bili trije odrasli, stari od 23 do 30 let. To je nov in zanimiv pojav. Večina naših birmancev gre k birmi s svojimi nemškimi vrstniki, torej v nemških župnijah, nekateri se odločijo za birmo v Sloveniji, v rojstni župniji staršev. So pa nekateri, ki želijo prejeti birmo v okviru slovenske župnije v Stuttgartu. Nemška birma, tako pogosto slišim, je suhoparna, ni nobenega praznika.

Zares, slovenska birma ima neko posebnost; je slovesna, občutena, veliko se poje, na slavje pride veliko ljudi, sorodnikov, prijateljev in znancev. Tako je bilo tudi v soboto, 11. junija, ob treh popoldne, ko je izpred Slovenskega doma krenila procesija proti cerkvi sv. Konrada: narodne noše, ministrantje, starši in sorodniki birmancev, birmanci

Pred slovesnim sprevedom v cerkev

in njihovi botri s pripetim rdečim nageljčkom, veliko število slovenskih in nemških duhovnikov in nadškof kot birmovalec.

Obred svete birme so s petjem oblikovali gostujoči pevci iz Dobropolja na Dolenjskem, ki so znani po lepem in ubranem petju. Pri maši so sodelovali tudi birmanci in njihovi botri, mladi so pri slovesnih prošnjah zapeli pesem v čast Sv. Duhu, nadškofa sta pozdravili predstavnica slovenske župnije, ki mu je čestitala za imenovanje za nadškofa in metropolita – v tej vlogi je bil nadškof Uran prvič v Nemčiji – in predstavnica staršev birmancev, ki mu je izročila šopek vrtnic. V nagovoru je nadškof Uran segel v srca navzočih, saj je sproščeno in lepo opisal čast in dostojanstvo odraščajoče mlade osebe, ki se pri birmi osebno odloči za krščansko vero. V kratkem nemškem nagovoru je pozdravil pr-

Sprevod v cerkev

Pogum in zaupanje - pot v prihodnost - besede nadškofa Urana

voobhajanko Tamaro Vudler in nakazal, da je število 12 – toliko je bilo namreč birmancev – simbolično število; število apostolov. Cerkev je zgrajena in raste na temelju apostolov, je vedno živa in z vsako birmo postaja tudi bolj mlada.

Proslava v obliki revije pevskih zborov

Po birmanski maši, ki je trajala kar dobro uro in pol, se je kar v cerkvi sv. Konrada začela proslava ob 45-letnici slovenske župnije. Odgovorni v župniji so jo zasnovali kot revijo pevskih zborov. Poleg dveh gostujočih zborov iz domovine, mešanega pevskega zbora župnije Dobrepolje, ki ga vodi župnik Franc Škulj, in moškega pevskega zbora Rafko Fabiani, ki ga vodi Anton Šinkovec, so nastopili zbori iz južne Nemčije. Najprej se je predstavil slovenski

pevski zbor iz Augsburga pod vodstvom župnika Romana Kutina; zapeli so Večernico in Zgodnjo Danico. Nadaljeval je slovenski pevski zbor iz Ulma, ki je prav tako pod taktirko Romana Kutina zapel narodno Pozimi pa rožice ne cveto in prekmursko Teče mi teče, vodiča. Kot tretji so zapeli združeni pevci iz Augsburga in Ulma, vodil jih je isti dirigent, predstavili pa so nam koroško pesem iz Sel Tiho skrita med gorami in cerkveno ljudsko pesem Marija, nebeška kraljica.

Za kratko govorno pavzo je bil k mikrofonu povabljen mestni dekan iz Stuttgarta, prelat dr. Michael Brock, ki je Slovincem čestital in izpostavil mirno in dobro sožitje med narodi v mestu Stuttgartu. Škofijo Rottenburg-Stuttgart je predstavljala gospa Barbara Weidinger, ki je Slovincem zelo naklonjena in nas zelo ceni. Napovedovalec je pozdravil tudi nemškega župnika pri sv. Konradu, Antona Seebergerja. S toplim in dolgim ploskanjem je občinstvo nagradilo tri slovenske duhovnike, ki so postavili temelj slovenski katoliški misiji: župnika v pokoju Cirila Turka, župnika

Janeza Šketa, ki trenutno deluje v Semiču in gospoda Pavla Uršiča, ki sedaj dela kot upokojeni duhovnik v Škofji Loki. Pozdrav in spominsko darilo sta prejela tudi soseda, župnik Janez Modic iz Mannheima in profesor ter pastoralni delavec Marko Dvořak iz Ulma.

S pesmijo je nadaljeval program ženski pevski zbor iz Ravensburga, ki ga s harmoniko vodi Jože Erjavec. Zapeli so venček narodnih. Za ženskimi glasovi so se odlično predstavili pevci združene-ga moškega zbora Moj šocelj in Triglav iz Sindelfingna, ki jih vodi Jože Rabuza. Zapeli so pesmi: Pa se sliš od svetga Vida zgun in Domača hiša. Sledila je prijetna novost. Predstavil se nam je mešani pevski zbor Obzorje, zbor slovenske župnije in SKD Slovenija-Stuttgart, ki ga od letošnjega januarja naprej vodi mlada dirigentka Marjeta Urbanič, ki trenutno študira orgle in glasbeno pedagogiko na Staatliche Hochschule für Musik v Stuttgartu. Odlično so zapeli pesmi: Slovenska dežela skladatelja Benjamina Ipavca in Marijino pesem – Ko bi jaz zvonček bil.

Župniku se je Valerija Črnčec zahvalila za ves trud.

Birmanci, prvoobhajanka in duhovniki somaševalci z nadškofom Uranom

Državni sekretar Franc Pukšič je podelil državno priznanje

Pred iztekom programa je državni sekretar iz Urada za Slovence v zamejstvu in po svetu, gospod Franc Pukšič, podelil slovenski katoliški misiji posebno priznanje za 45-letno delo pri ohranjanju slovenske identitete v Stuttgartu in okolici. V lepem in vsebinsko bogatem nagovoru je poudaril neprekinjeno in požrtvovalno delo slovenskih duhovnikov, pastoralnih delavcev in slovenskih učiteljev pri delu za slovenske rojake. Neprecenljiv je njihov prispevek ne le na verskem, ampak tudi na socialnem, kulturnem in narodnostnem področju. Verska skupnost v Stuttgartu je to prvič doživela na jasen in glasen način, zato so govornika nekajkrat prekinili z dolgim aplavzom.

Še posebej so voditelji programa pozdravili novo konzulko, gospo Ksenjo Lenarčič, ki v Münchnu opravlja posle generalnega konzula za generalnim konzulom Matjažem Jevniškom, ki je pred kratkim s tega položaja odšel drugam. Posebnega pozdrava in pozornosti sta bila deležna tudi profesorja slovenskega jezika, Jerneja Jezernik in Vinko Kralj, kot tudi

narodne noše male in odrasle folklorne skupine SKUD Triglav, ki ju vodita Vanja Kobold in Valentina Lazar ter kmečki muzikantje iz Ulma, ki jih vodi predsednik tamkajšnjega kulturnega društva Vinko Majcen. Spominsko darilo je prejel tudi dolgoletni organist in pevovodja Damjan Jejčič. Še nekaj čestitk je bilo na vrsti v nasprotni smeri: podpredsednik SKUD Dušan Toš in Valentina Lazar sta čestitala župniji ob jubileju in izročila priložnostno darilo, Marjeta

Urbanič in Cilka Novak sta enako naredili v imenu SKD Slovenija Stuttgart.

Podaljšek praznovanja – petje in rajanje po slovensko

Program v cerkvi sv. Konrada je sklenila pesem gostujočega zbora župnije Dobropolje: Rož, Pojuna, Zila in Dajte mi zlatih strun. Komaj je izzvenela ubrana pesem v cerkvi, je pod dolgimi stopnicami pod cerkvijo, kamor so se udeleženci postavili za spominsko sliko, že zazvenela frajtonarica. Nastopili so folkloristi SKUD Triglav z nekaj belokranjskimi pleši. Za njimi so navzoče čisto po slovensko razveselili Kmečki muzikanti iz Ulma. V dvorani je goste čakala dobra večerja. Na dvorišču ob dvorani sta se v hipu napolnila še dva šotora in ko so se ljudje odžejali in najedli, so se na vseh koncih in krajih oglasile harmonike ljudskih godcev: pelo in plesalo se je, rajalo, da je bilo veselje. Praznična sobota se je tako kar prehitro prevesila v nedeljo.

Zvone Štrubelj

Sekretar Pukšič predaja priznanje župniku Štrublju ob 45-letnici slovenske misije.

STUTTGART

Slavja

V nedeljo, 2. julija, je sveti krst prejel Gabriel Andreas Rajh. Oče Valentin in mama Claudia-Patricia, roj. Glaser, sta dejavno vključena v slovensko skupnost. Gabriel ima tudi sestro Silvio, ki že z veseljem obiskuje slovenski vrtec, ki ga vodi Erika in Valentina. Krst je mali Gabriel prejel med sveto mašo, ki jo je vodil župnik dr. Zvone Štrubelj. Slovenska skupnost se veseli z mlado družino in jim želi še veliko božjega blagoslova.

Krščenec Gabriel Andreas Rajh

Alojz Korošec praznoval 70-letnico

10. maja je v družinskem krogu obhajal 70. življenjski jubilej Alojz Korošec. Tudi mi mu čestitamo in želimo veliko zdravja, božjega blagoslova in sreče v krogu svoje družine, v naši župniji in doma, na Notranjskem.

Alojz Korošec je praznoval 70 let.

Julka Podjavoršek je praznovala 70 let. Bog vas živi!

Julka Podjavoršek slavila 70-letnico

V nedeljo, 17. julija, je gospa Julka Podjavoršek v krogu svoje družine, sorodnikov in prijateljev slavila svoj 70. rojstni dan. Veselimo se z njo in prosimo za zdravje, srečo in zadovoljstvo ter za božji blagoslov.

petdesetletje svojega življenja. Vse najboljše in Bog vas živi!

Alojz Forjan je srečal abrahama

V nedeljo, 19. junija, je gospod Alojz Forjan iz Schorndorfa srečal abrahama. Številni prijatelji so ga presenetili že opolnoči; prišli so mu čestitat iz zapet. Slavje se je v krogu družine, prijateljev in verske skupnosti iz Schorndorfa nadaljevalo celo nedeljo. Okrepjen s čestitkami in dobrimi željami je gospod Forjan zakorakal v drugo

Poslovili smo se od Cirila Malgaya

V Schorndorfu-Weilerju smo se s pogrebno mašo 17. maja ob 14. uri poslovili od dragega Cirila Malgaya. Rojen je bil 1. 7. 1931 v Zibki, v župniji Tinjsko na Štajerskem, blizu Sv. Eme. V Nemčijo je prišel februarja 1956, ko je imel 25 let. Kmalu je za njim prišla njegova izbranka, Marija Veternik, s katero se je poročil v samostanu Schönfeld. V srečni družini sta se rodili hčerki Anne-Marie in Johanna. Mlada družina se je morala večkrat seliti. Ciril je ostal v Kinselsauu tri leta, nato je delal v rudniku v Essnu, naslednjih

Alojz Forjan je srečal abrahama.

Pokojni Ciril Malgay

pet let je z družino bival v Welzheimu pri Schorndorfu, pot ga je nato vodila v Crailsheim, kjer je ostal štiri leta, nato je deset let s svojo družino stanoval v Winterbachu in se končno preselil, leta 1978, pred 27 leti, v njegov zadnji dom, v Weiler pri Schorndorfu. Zelo rad je bil v slovenski družbi in je redno hodil k slovenski maši v skupnost v Schorndorfu. Zadnjih nekaj let je bolehal za srčno boleznijo. Čez zadnjo veliko noč je bil dlje časa v bolnici v Schorndorfu. Po štirih tednih odpusta iz bolnice je moral pred kratkim spet nazaj. A tam je ostal le dva dni. Nenadoma je zaradi odpovedi srca umrl v sredo, 11. maja. Ženi Mariji, hčerkama Anne-Marie in Johanni z družinama izrekamo iskreno sožalje.

Š V E D S K A

Vadstena 2005

Kar so Švedi napovedovali, to se je letos uresničilo. Binkoštni ponedeljek je postal delovni dan. Tako je

bilo potrebno spremeniti tudi vse-slovensko romanje in srečanje za binkošti v Vadsteni. Binkoštni praznik je bil letos za Slovence s Švedske prestavljen na soboto pred samim praznikom, kar bo ostalo tudi v prihodnje.

Bila je sobota, 14. maja, ko so se rojaki že pred 11. uro dopoldne začeli zbirati na vrtu gostoljubnih sester sv. Brigite Švedske. Medtem ko so potekale priprave na slovesno sv. mašo v cerkvi, so si ljudje pri sestrah na vrtu segli v roke, se pozdravili in si začeli pripovedovati, kaj vse so v letu po zadnji Vadsteni doživeli. Člana ansambla Duo Nota, Mare in Jelka, sta poskrbela za dobrodošlico gostov. Deset minut pred sv. mašo pa so se ljudje začeli zbirati v cerkvi, kjer se je ob 12. uri začela slovesna binkoštna sv. maša. Prisotnih je bilo okoli 150 rojakov, zbranih od Malmöja do Stockholma, od Göteborga do Kristianstada. Slovesno bogoslužje je vodil gospod Jože Kopeinig, ravnatelj doma Sodalitas v Tinjah na Koroškem in ravnatelj celovške Mohorjeve družbe ter veliki ljubitelj in podpornik misijonov, posebej v Afriki. Pri slovesni maši je pel stalne mašne dele kvintet Koledniki iz Mozirja. Ljudsko petje pa je na orglah spremljala Jerica Bukovec, ki je njihova rojakinja in sedaj dopolnjuje svoj študij zborovskega dirigiranja v Stockholmu.

Ob koncu maše je Janez Tomažič ob spremstvu Suzane, Simone in Mone iz Köpinga, ki so Janeza spremljale s šopki rož, s križem šel na čelu procesije, ki je vodila rojake do slovenske lipe v spominski park pred Blåkyrka. Tam so romarji občuteno zapeli Lipa zelenela je. Nato se je procesija vrnila k sestram v njihovo cerkev, kjer so bile

pete litanije Matere Božje. Kvintet Koledniki je skupaj z duhovnikom Jožetom in Zvonetom prepeval litanije s slovesnimi odpevi, romarji pa so odpevali, kakor je to znano za naš verni slovenski narod. Na koncu bogoslužja je bil blagoslov in nato je ponovno zadonela tista znana Marijina pesem Marija, skozi življenje.

Praznični sv. maši je sledilo srečanje pri sestrah, ki so romarjem pripravile dobro juho in kavo, medtem ko sta Katarina in Sigrid postregli romarje s kranjskimi klobasami, ki so odlično teknile. Druženje na vrtu ima svoj pomen, saj je bila priložnost pozdraviti tudi slovensko ambasadorko gospo Darjo Bavdaž Kuret in svetovalca na ambasadi gospoda Tomaža Mencina, ki sta prišla iz Stockholma v Vadsteno. Na dvorišču sta se oba poslovila od romarjev, ki so kmalu nato odšli proti dvorani, ki sta jo članici Misijskega pastoralnega sveta, Marija in Silva, skupaj z drugimi sodelavci in ljudmi dobre volje pripravili za slovenski praznik.

Najprej je bil pozdrav in dobrodošlica vsem prisotnim v dvorani, nato pa sta zadoneli slovenska in švedska himna. Sledil je kulturni program, v katerem so sodelovali: Dou Nota, sestri Gustika in Olga Budja, Kvintet Koledniki in Dani Stražarjeva. Med programom je gospod Jože Kopeinig s pomočjo vizualnih sredstev predstavil tisto avstrijsko Koroško, ki je zibelka slovenstva. Naenkrat so bili vsi prisotni prestavljeni v čas 8. stoletja, ko so bili slovenski knezi krščeni in se je tako začelo krščenje slovenskih prednikov. O prisotnosti prvih misijonarjev na tleh zibelke krščanstva naših prednikov je spregovorila mogočna cerkev

Gospo Svete na Gosposvetem polju. O mogočnosti in svobodnosti slovenskih prednikov je pričal tudi knežji kamen, ki je bil dolgo časa blizu Krnskega gradu in je danes shranjen v Koroškem deželnem muzeju v Celovcu. Kako so Slovenci lahko hvaležni za tolike darove, za tako lepo in enkratno zgodovino lastnega naroda.

Po vsem tem, kar se je zgodilo v cerkvi in v dvorani, so ljudje seveda postali lačni in žejni. Za potešitev žeje in lakote so poskrbeli člani Slovenske katoliške misije, ki so jim pomagali rojaki iz Göteborga. Med tem časom se je na mizi za tombolo nabralo mnogo darov in mlada dekleta iz Köpinga so prodajala srečke za tombolo, ki jo je nekoliko kasneje vodil Alojz Macuh s pomočjo hčere Suzane. Drago Arihov pa je poskrbel, da so tombolski dobitki prišli v prave roke. Slovenski duhovnik se zahvaljuje vsem, ki so s svojimi velikodušnimi darovi za tombolo pomagali zmanjšati stroške tega vse-slovenskega srečanja v Vadsteni.

Kako prijetno je pri srcu slovenskemu duhovniku, ko vidi, kako so nekateri pripravljani pomagati, da je srečanje v Vadsteni zares slovensko pristrčno. Zaveda se, kako velika je organizacija tega srečanja in romanja v Vadsteno, a po drugi strani je odgovor ljudi, ki so tam prisotni, potrdilo, da se je vredno vselej potruditi. Kakor je bil Misijski svet v preteklosti, tako je tudi danes pomemben člen v vsej tej veliki organizaciji. Pa jim na pomoč pridejo še nekateri rojaki, predvsem iz Göteborga in od drugod, da je dvorana hitro pripravljena in na koncu tudi lepo pospravljena.

Hvala Jožetu Kopeinigu, ki je vodil slovesno bogoslužje in je s svojo kleno besedo nagovarjal srca ljudi v cerkvi pri sestrah, hvala gospe Darji

Bavdaž Kuret, slovenski ambasadoriki na Švedskem, kakor tudi novemu gostu v Vadsteni, gospodu Tomažu Mencinu, svetovalcu na slovenski ambasadi v Stockholmu. Hvala ID Slovenija v svetu in njenemu predsedniku Boštjanu Kocmurju ter Ministrstvu za kulturo, kakor tudi Slovenski zvezi in njenemu predsedniku Cirilu Stoparju za velikodušno pomoč pri izvedbi tako pomembnega projekta za ohranjanje slovenstva na Švedskem.

Hvala tudi družini Anice Štefanič in Kristiana Mlakarja ter Adiju Golčmanu, pa tudi družini Ani Zupančič iz Stockholma, hvala družinama Vinka Tomažiča in Stanka Ratajca iz Göteborga. Hvala romarjem iz Göteborga ter posebej slovenskemu šoferju Milanu iz Boråsa, ki je varno prepeljal romarje iz Göteborga v Vadsteno in nazaj. Hvala Jožetu Zupančiču za organizacijo avtobusa in vso pomoč pri prevozu v Vadsteno.

Hvala Slačkovima iz Slovenske Bistrice, Makovim, Košakovim, Jablanovčevim za vso velikodušno pomoč pri sprejemu gostov in dobrotnikov iz Slovenije. Hvala članom Kvinteta Koledniki iz Mozirja in organistki Jerici Bukovec

za lepo oblikovano praznično bogoslužje. Hvala tudi Maretu Rekarju in Jelki Potočnikovi, ki sta kot člana glasbene skupine Duo Nota nosila »težo dneva«, pri glasbi in petju pri sestrah na vrtu, enako v dvorani, kjer je bilo spet slovensko veselo in prijetno. Hvala gospe Evi Sutlič iz Pariza, ki je poslala po Duo Nota prebogato šopek slovenskih šmarnic v Vadsteno, ki so odišavile svetišče, kjer je bilo slovesno bogoslužje. Hvala sestram Gustiki in Olgi Budja ter Dani Stražarjevi za sodelovanje v kulturnem delu programa v dvorani.

Hvala Andreju Pagonu iz Malmöja in Dragu Arihu iz Köpinga za nošenje bandera, Janezu Tomažiču iz Göteborga za zvestobo nošenja križa med procesijo in dekletom: Suzani in Simoni Macuh ter Moni Meglič iz Köpinga za spremstvo križa in pomoč pri tomboli, enako Alojzu in Suzani Macuh ter Dragu Arihu za izvedbo tombole. Hvala vsem za tombolske dobitke, posebej Slačkovima iz Slovenske Bistrice in Emi Zabukovšek iz Rogaške Slatine.

Kaj bi slovenski duhovnik na Švedskem, vaš švedski vagabund Zvone brez Misijskega pastoralnega

Slačkovi na obisku pri Feliksu Jablanovcu

sveta in vseh njihovih pomočnikov iz Göteborga ter od drugod, ki so poskrbeli za dvorano in vse potrebno »razkošje«, kolikor ga je mogoče imeti v Vadsteni, ko je potrebno vsa jedača in pijača pripeljati s sabo, da je vzdušje lepo in prijetno slovensko. Ne bi bilo Vadstene, če bi ne bilo tam vas romarjev, ki s svojo zvestobo potrjujejo, da je to svet kraj, kamor romate že od vsega začetka, kar je p. Janez Sodja leta 1974 začel prav tam prvo vse-slovensko srečanje in romanje v srce Švedske, k zavetnici te severnoevropske dežele, k sv. Brigiti.

Krst Huga Erica Dahlborga

V cerkvi Kristusa Kralja v Göteborgu je bil v soboto, 11. junija, krščen Hugo Eric, prvi sin Slovenke Erike Dahlborg, rojene Jablanovec, in Andersa Dahlborga. Seveda ima novokrščenec že starejšo sestro Zofijo, ki se je z dedijem Feliksom še posebej veselila dogodka, da je njen mlajši brat postal božji otrok. Botrica Ann-Christin Tomažič je s ponosom stala ob strani staršema malega Huga in ju podpirala pri njuni odločitvi, da bo tudi njun otrok krščen v veri Cerkve in bo tako postal božji otrok.

pozdravlja vas Zvone Podvinski

Slovenci iz Švice in Liechtensteina pri Mariji v Lurdu

raztreseni na razdalji kakšnih 250 km od Bodenskega jezera do Berna.

Letos smo poromali v Lurd in na dveh avtobusih se nas je nabralo več kot 90 udeležencev. Ker je pot dolga, smo se odločili, da bomo do Lurda potovali dva dni. Mojzes je Izraelce vodil v obljubljeni deželo 40 let in prav tako smo tudi mi potrebovali nekaj časa, da smo bili res pripravljeni na veliko romarsko doživetje Lurda. Po poti smo molili, prepevali, gledali duhovne filme, spoznavali pomen Lurda in Marijinih prikazovanj. Naša prva postaja je bila Nevers, kjer počiva nestrohnjeno telo sv. Bernardke. Ob njej smo globoko doživeto zapeli litanije Matere Božje.

Na večer prvega dne smo prispeli v hotel v Chatearoux. Tu smo doživeli prvo preizkušnjo. Našega Živka Kordiča je pičil nekakšen insekt in roka mu je grozljivo zatekala. V nočnih urah smo ga odpeljali na urgentni oddelek in doživeli pravi šok. Za Francoze očitno urgenca pomeni dve uri čakanja v popolnoma prazni čakalnici. Ko se je zdravnik končno prikazal, je bil skoraj bolj bolan kot Živko. Kašljal je skoraj rafalno. In za povrhu: na mizi je stala velika škatla delavskega orodja, ki ni imelo nič

skupnega z medicino. Ubogi pacient ob takem sprejemu na urgenci!

Pot proti Lurdu nas je nato vodila skozi Rocamadour – sanjsko mesto v skalovju. Rocamadour je tudi poznana Marijina božja pot, kjer so se ustavljali romarji na poti v Kompostelo.

Končno smo prispeli na cilj. Še isti večer smo se hoteli udeležiti procesije z lučkami. S seboj smo prinesli tudi veliko bandero naše Slovenske misije. Malo nas je skrbelo, da nam ga ne bi dež poškodoval, a smo se oprli na vero: "Gremo k procesiji z banderom, Marija nam ga že ne bo zmočila." In točno tako je bilo. Prej in potem je pršil dež, med procesijo pa ne.

Romarski dan v Lurdu je bil nekaj izjemnega. Marsikdo je že ob jutranjem svitu pohitel k votlini prikazovanj, da bi tam pred Marijo v molitvi izlil svoje srce. Dopoldne smo obhajali mašo v baziliki, si ogledali film o Lurdu, molili križev pot, nekateri so pristopili k zakramentu sprave, drugi se obogatili z duhovnimi pogovori in molitvijo. Zvečer nas je ponovno z množico romarjev povezala procesija, pri kateri smo tudi mi sodelovali. Mnogi od naših, ki niso za to prej

ŠVICA IN LIECHTENSTEIN

Binkoštno romanje v Lurd

Naše vsakoletno petdnevno potovanje ali romanje za binkošti je za nas nekaj pomembnega. Za nekaj dni se znajdejo skupaj rojaki iz celotne nemške Švice. Ni prav mačji kašelj zbrati skupaj ljudi, ki so

nič vedeli, so bili presunjeni, ko je po mikrofону zadonelo "Znonovi zvonijo ..." in so zaslišali slovensko molitev rožnega venca.

V binkoštnem jutru je bil vrhunec in sklep našega romanja z mašo ob lurški votlini. Obljubil sem, da bom po tej maši blagoslovil vodo in nabožne spominke. Nekateri so se zbal, da bo studenec do maše pri votlini presahnil in so si vodo natočili že prejšnji dan ter jo v velikih kantah tvorili v hotel. Naslednji dan pa so jo znova pritorovali k votlini, da bi jo blagoslovil. Svojevrstna lurška pokora.

Ob vrnitvi smo si ogledali še čudoviti srednjeveški Carcassone, doživeli pa tudi izvrstno večerjo s pokušnjo vin v Chateaufort du Pape.

Na vsaki skupni romarski poti je ogromno drobnih in velikih doživetij, blagoslovljenih trenutkov, obrazi so nasmejani, pretakajo se pozornosti. Tako nam bo ostala v spominu lepa gesta naše Julije Tuljak, ki je na travniku nabrala marjetice in vsakemu romarju eno poklonila. Veselimo se že prihod-

nih binkošti, ko bomo spet na poti v nova duhovna, medčloveška in turistična odkritja.

Dottikon – maša v naravi

Slovensko planinsko društvo Triglav iz Züricha je letos že drugič v Dottikonu povežalo svoj junijski pohod in piknik z mašo v naravi. Lani nas je dež pregnal v okrilje koč, letos pa smo si lahko omogočili bogoslužje v katedrali pod milim nebom. Iskrena zahvala članom društva za pogostitev in skrbno pripravo tega prisrčnega dogodka!

Vrnitve v domovino

Bližanje poletja nam je vedno v radost, a tudi tu se prikrade kakšna senca. V tem času se namreč največ ljudi za stalno vrača v domovino. Saj vsakemu to privoščimo, a za nas je to vendarle izguba, ne samo številčna, ampak čisto prijateljska. Odslej bomo pri slovenskih mašah in sploh v naši sredi pogrešali Štefko in Jožefa Vivoda iz Rütija ter Slavico in Ervina Napotnika iz Solothurna. Naj vas angeli sreče pospremiijo v domovino!

Josef Roos in Amalija Kolenc sta si pred oltarjem rekla svoj da za vedno.

"Vso srečo v zakonu!"

Tako smo v soboto, 9. julija, vzklikali naši rojakinji Amaliji in njemu švicarskemu izvoljencu Josefu iz Meggena, ki sta si pred oltarjem cerkve v St. Niklausenu obljubila dosmrtno zvestobo. Čudovit par sta, verjemite! Ko se je njuna pot združila, sta želela svojo narodnostno različnost skupaj živeti tako v krogu Švicarjev kot Slovencev. Že nekaj časa zvesto prihajata k slovenskim mašam v Hüenberg in sta za nas posebno darilo. Počaščeni smo bili, da sta nas vse povabila na poroko.

Poročno mašo sva darovala slovenski župnik David in župnik Jakob Hüsler. Skrbno pripravljeno bogoslužje ter izjemna zavzetost mladoporočencev sta pričala, da sta z resnično duhovno zrelostjo stopila v zakonski stan.

Draga Josef in Amalija! Iskreno čestitamo in vama voščimo zaljubljenost do zadnjega življenjskega diha. In seveda: naj bo Bog vajina moč in trdnost!

Ervin in Slavica Napotnik sta se pod svojo češnjo v Solothurnu poslovila od Švice in od nas.

Marko Kremžar: LETO BREZ SONCA

Fantje so mi povedali, da jim daje oporo kot duhovni asistent dr. Anton Strle, ki je takrat stanoval v župnišču pri sv. Petru. Enkrat sem si v zavodu celo izprosil dovolilnico z izgovorom, da grem študirat, pa sem prebil nekaj časa z mladci in dr. Strletom na improviziranem sestanku. Ko je gospod asistent zvedel, da bom odšel z zavodom na taborjenje v Bohinj, me je opozoril, da bom tam verjetno pod hujšim pritiskom kot sicer in naj bom na to pripravljen. Poslovil sem se in mu obljubil, da ga bom skušal obiskati, ko se vrnem.

Napočil je pričakovani dan. Zgodaj zjutraj je na dvorišče zavoda pripeljal tovornjak. Hitro smo naložili nanj šotore in hrano, se skobacali pod zeleno plahto tudi mi, člani prve skupine s spremstvom, tovariš upravnik pa v kabino k šoferju, in že smo se peljali po gorenjski cesti. Dobro leto prej sem gledal to pot s čisto drugačne perspektive.

V bohinjski Srednji vasi smo ustavili pri neki žagi. Bilo je že domenjeno, da nam bodo posodili krajnike za izdelavo šotorov. Nabrali smo jih precej, jih spravili na tovornjak, obljubili žagarju, da jih bomo po počitnicah vrnili in se odpeljali k jezeru, tik pod Svetim Duhom. To se mi je zdelo lepo in pomembno.

Svetega Duha je naš ata, ki je bil globoko veren mož, posebno častil. Baje je bilo to že v družinski tradiciji. V atovi rojstni hiši, v Cerovici, od koder je naš rod, je bil na sredi stropa v izbočenem krogu lep relief Sv. Duha v podobi goloba z razpetimi krili. Bratje smo se šalili, da je to naš družinski grb. Morda se mi je zato zdelo ob jezeru, pod starodavno bohinjsko cerkvico, posvečeno tretji božji osebi, kar domače.

Pod cesto med drevjem smo postavili štiri šotore. Tri za gojence, enega manjšega pa malo proč od ostalih za učitelja z ženo, ki je izrabil priložnost za družinske počitnice. Spodnji del šotorov je bil iz krajnikov. Na ta lesen obod in na nekaj kolov smo napeli povoščeno platno, po tleh položili preostale krajnike, nanje pa slamnjače in šotori so bili pripravljeni.

Upravnik nam je povedal, da spada k taboru tudi hiša nad cesto s kuhinjo in spalnicami za člane uprave. Tja smo znosili hrano in zdravila. Potem je vse lepo pregledal, naročil, naj ne pozabimo na svoje dolžnosti, sedel na tovornjak in se vrnil na službeno mesto, kjer

so ostali tisti gojenci, ki še niso prišli na vrsto, pa mojstri s pomočniki. Vodstvo ideološke ofenzive, ki se je zgrinjala nad nami, je zaupal učitelju in prefektom.

Ko sem se prvi večer po veselem tabornem ognju odpravil v šotor spat, se mi ni sanjalo, da smo kljub samotni imeli čisto blizu nepričakovano duhovno oporo. Drugo jutro po telovadbi in zajtrku, kjer sta se Rački in Ivan izkazala vsak na svojem področju, sem skupaj z ostalimi pospravil šotor in pometal taborišče, ko vidim, da privesla po jezeru skoraj tik brega v majhnem čolnu samotni veslač. Ko se je približal, sem ga prepoznal. Bil je dr. Strle. Dobri duhovnik, ki mi je pred odhodom obljubil, da bo v počitnicah še bolj molil za nas, si je izbral za kraj oddiha bližnjo hišo, ki je bila takrat menda še škofijska last. Hotel je pokazati, da nam je blizu.

Mirno je veslal, nič se ni ozrl proti našemu taboru, a že pogled nanj me je napolnil s samozavestjo. Dogajalo se je vsaj nekaj, o čemer vodstvo zavoda ni vedelo ničesar.

Ta tihi duhovnik je maševal nekaj nedelj pri Sv. Duhu, po njegovem odhodu pa je to nalogo prevzel mladi dr. Dušan Rueh, ki je bil tudi na počitnicah v Bohinju. Na ta način smo bili nekateri gojenci lahko vsaj včasih, prav na hitro pri sv. maši, enkrat pa smo celo peli na koru. Potem smo slišali od vodstva, naj ne hodimo k maši pet, če nočemo, da nam bodo resnično stopili na prste. Kljub temu sva praznovala z Ivanom Habjanom tisto leto veliki šmaren na poseben način. Z mežnarjevim sinom Janezom sva zlezla v zvonik in mu pred mašo navdušeno pomagala pritrkovati. Pa nisva bila deležna priznanja. Mežnar ni bil zadovoljen, ker smo pritrkavali predolgo in ne preveč ubrano, uprava pa tudi ni imela smisla za take reči. Če bi se v Bohinju zvedelo, da so politični gojenci državnega zavoda pri Sv. Duhu z zvonjenjem vabili k maši, bi bilo težko potešiti pohujšanje domačih komunistov, ki niso poznali vzgojnih metod naše uprave.

Kmalu je bilo jasno, da imamo upravo taborjenja praktično v rokah »politični«. Rački je zavzeto vodil »fiskulturne« programe. Zjutraj smo tekli, potem malo potelovadili in najmlajše je učil plavanja, če so to hoteli. Ivan je skrbel za hrano in za skladišče, kar je pomenilo nadzorovati porabo živeža in določati dežurstvo pri kuhi. Moja dolžnost pa je bila, kot rečeno, skrb za razvedrilo pri tabornem ognju, za stenčas, za petje in končno tudi za študijski program. V tem grmu pa je tičal zajec.

Se nadaljuje

RAZSODNOST

Luka je važen: »Jaz sem zelo pameten, ker vem veliko stvari.«

Lučka ga debelo gleda in je tiho.

Očka pripomni: »Nihče ni pameten zaradi tega, ker mnogo ve.«

Jezusovi sovražniki so razširili vest, da je Jezus prepovedal plačevati davke cesarju. Ko so ga farizeji, ki so bili verska stranka, vprašali, kako se morajo obnašati, jim je Jezus dejal, da se ne sme mešati božjih in posvetnih zadev.

DAJTE CESARJU, KAR JE CESARJEVEGA IN DOGU, KAR JE DOŽJEGA

Neki človek je na sejmu kupil zeljnato glavo, ovco in volka in se odpravil domov. Prišli so do reke, kjer ni bilo mostu, ampak le majhen čoln. Na njem je bilo prostora samo še za eno stvar poleg njega.

Kako naj prebrodi reko? Če pusti na bregu obe živali in prepelje zeljnato glavo, bo volk požrl ovco. Če vzame volka, mu bo ovca pojedla zelje.

Pomagaj mu najti pametno rešitev !!!

NAREDI SAM

PEČENA JABOLKA

1. POTREBUJEŠ:

- JABOLKA (MEHKEJŠA),
- SKUTO, JAJCE, ROZINE
- ALI
- MARMELADO
- ALI
- MED
- MARGARINO

4. ZMEŠAJ SKUTO, JAJCE, ROZINE. (ČE IMAS LAHKO DODAŠ ŠE LEŠNIKE ALI OREHE)

2. JABOLKA DOBRO OPERI...

5. JABOLKA NAPOLNI Z NAREJENIM NADEVOM ALI PAK SAMO Z MARMELADO ALI MEDOM.

3. IN JIM IZDOLBI SREDINO.

6. V PEČICI PEČI 45MINUT PRI 180°

7. POSTREZI NA KROŽNIKU.

Milijonar je ležal v bolnišnici. K njemu v sobo je vstopil zdravnik, da se pogovorita o njegovi bolezni. "Nič ne recite, doktor!" je rekel milijonar. "Jaz že vem, da mi je uspelo prebroditi najhujše in bom kmalu ozdravel!"

"Kako pa to veste?" ga je začudeno vprašal zdravnik. "Obiskali so me sorodniki in vsi so bili resni in imeli so dolge obraze."

Urednik časopisa je bil že precej v letih in si ni nikoli privoščil niti dneva dopusta. Glavni urednik mu predlaga:

"Pojdi za mesec dni na dopust, da si nabereš novih moči. Jutri mi sporoči, kdaj boš šel."

Naslednji dan pride urednik h glavnemu uredniku in mu reče:

"Hvala za tvojo uvidevnost, glavni, a odločil sem se, da ne bom šel na dopust, in sicer iz dveh razlogov: prvič, strah me je, da pri časopisu ne bi šlo brez mene, in drugič, strah me je, da bo šlo brez mene ..."

"Katere so najtanjše knjige na svetu?"
 Največje škotske investicije v tujini
 Italijanski junaki
 Britanska kuharska umetnost
 Ameriška kulturna zgodovina
 Slovenski nosilci Nobelovih nagrad

"Kako vam je lahko baraba ušla iz zgradbe?" se čudi komandir. "Ali niste zasedli vseh izhodov?"
 "Smo!" odvrne policist Ivo. "Morda je ušel skozi vhod!"

Jure pride na pošto in vpraša poštno uslužbenko: "Ali pri oddaji telegrama res ne zaračunate podpisa?"
 "Ja, res je!"

Nato je Jure vzel telegram in se podpisal na obrazec: "Jutriobpetihtičakamnaobičajnemestujure!"

Jaka na sprehodu sreča zamišljenega prijatelja Toneta.

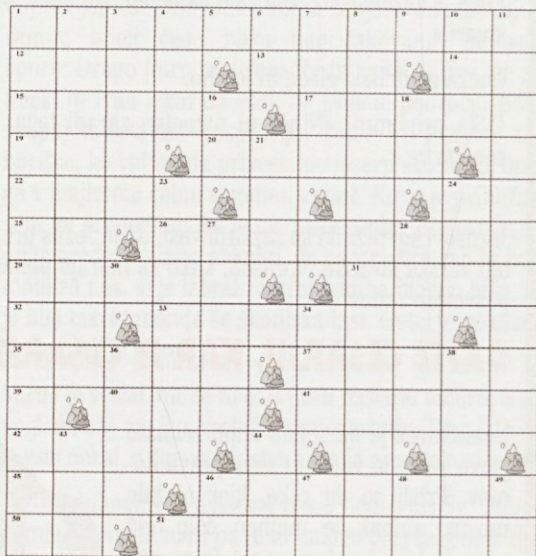
"Zakaj si pa tako zamišljen?" ga vpraša.

"Obujam spomine."

"Si že prišel do tam, ko sem ti posodil dvajset ti-sočakov?"

Učiteljica: Janezek, kdo ti je pomagal napisati nalogo?
 Janezek: Ne vem, ker sem šel že spat.

Križanka 507

VODORAVNO: 1. papež, 12. obrambni napis, 13. vladar, 14. Rafaelova družba, 15. nabiralec gozdnih sadežev, 17. pisatelj Velikonja (1891-1945), ki so ga revolucionarji ustrelili po koncu vojne (Humoreske in satire), 19. španski vzklik spodbude pri bikoborbah, 20. naselje na koncu Bohinjskega jezera, 22. barva kože, 24. Edo Tavčar, 25. svetopisemska oseba, amorejski kralj v Basanu, 26. državljani rimskega cesarstva, 29. učenec srednje šole, 31. predstojnik benediktinskega samostana, 32. Osterc Jože, 33. živahen španski ljudski ples, 35. dežela, kjer je vladal amorejski kralj Og, 37. glagolnik od doleteti, 39. petnajsta črka slovenske abecede, 40. mati božje matere Marije, 41. gibanje gledalcev na stadionu, ki ponazarja valovanje, 42. bodeča rastlina s škrlatnimi in rumenimi cvetovi, 45. Slovenska investicijska banka, 46. priznana slovenska znamka bele tehnike, 50. Turčija, 51. poskusna doba pred sprejemom v redovno skupnost

NAVPIČNO: 1. najvišja stopnja krščanskih kreposti, 2. varstvo narave, 3. švedski znanstvenik (Alfred), 4. evropsko prvenstvo v atletiki, 5. peta črka abecede, 6. Ivan Cankar, 7. kraj, kjer je Jezus storil prvi čudež, 8. prebivalec Transjordanije, 9. iks, 10. zelenica okrog hiše, 11. tuja beseda za samobitnost, 16. Rusija, 18. Robert Celestina, 21. vprašanje po kraju ali smeri, 23. telesni stražnik, stalni spremljevalec, 24. številka, 27. sveta podoba pri pravoslavnih, 28. ameriško vesoljsko plovilo, 30. enajsta črka slov. abecede, 34. grški bog vetra, 36. švedska znamka avtomobilov, 38. velik prerok v stari zavezi, 43. mlečni izdelek, 44. poklicna dejavnost lovcev, 46. avtomobilska oznaka Nove Gorice, 47. avtomobilska oznaka hrvaškega mesta Reka, 48. Novak Irena, 49. latinska veznik

Rešitev križanke 506: 1. SVETOVNI DAN, 11. AEG, 12. DINO, 13. VU, 14. MLADIH, 16. KÖLN, 18. OJ, 19. USAD, 21. SAE, 22. KARIERIST, 25. A, 26. RK, 27. NJ, 28. ŠMENT, 30. I, 31. KOALA, 33. RIO, 34. TEA, 36. D, 37. VARAN, 38. INDIANA, 41. EG, 42. KIEL, 43. FIAT, 45. ACTIMEL, 48. CRO, 49. AIRBUS, 50. IHAN

501A0 Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Naš naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden pri Düsseldorfu. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

503A0 Prodajam dokončan in opremljen gostinski objekt z ribnikom, ki se nahaja v Leskovcu pri Ptujju. Objekt meri 320 m² in sprejme od 100 do 120 ljudi. Skupna izmera objekta z ribnikom znaša 1,3 ha. Cena po dogovoru. Informacije dobite pri lastniku ali po tel. Ivan Arnuš, Povodnova ulica 3, 2250 Ptuj, SLO. Tel 00386 2 783 0081 ali GSM 00386 41 390 576.

504A0 Sodni tolmač ponuja prevode dokumentov, listin, tehničnih, strokovnih, poslovnih in leposlovnih besedil (nemščina, slovenščina, drugi jeziki). Išče: sodne prevajalce, dipl. prevajalce, tehnične in poslovne strokovnjake ter jezikoslovce za vse jezikovne kom-

binacije. Roman Trateški, Montessoristr. 11, D-71272 Renningen, Nemčija, tel.: 0049-(0)7159-479166, faks: 0049-(0)7159-17827, e-mail: info@trateschki-translation.de, url: www.trateschki-translation.de, www.globalvertere.com.

507A1 Z oktobrom oddam v Ljubljani (Šiška) hišo 160 m². Hiša ima ograjen vrt. Cena in čas najema po dogovoru. Ugodno. Tel. 00386 31 772987.

507A2 V Zgornjem Dupleku, 8 km iz Maribora, prodajam večjo enostanovanjsko hišo, letnik 1976, obnovljeno. Parcela meri 1054 m², uporabna stanovanjska površina pa okoli 200 m². Ima prizidek (56 m²), ki je primeren za manjšo obrt, in zidano vrtno hišo v izmeri 35 m². Cena 190.000 EUR oziroma po dogovoru. Vse informacije po tel. v SLO 02 681 55 61.

Zanimive slovenske povezave po svetu

Zamejci na internetu

<http://miran.pecenik.com/ts/zamejci/index.htm>

Katoliška Cerkev v Sloveniji

<http://www.rkc.si>

Mariborska škofija

<http://mb.rkc.si>

Republika Slovenija

<http://www.sigov.si>

Koroški tednik NEDELJA

<http://www.nedelja.at>

Katoliški tednik DRUŽINA

<http://www.druzina.si>

Mesečnik OGNJIŠČE

<http://www.ognjisce.si>

Izseljensko društvo SLOVENIJA V SVETU

<http://www.drustvo-svs.si>

GLAS SLOVENIJE iz Avstralije

<http://www.glasslovenije.com.au/>

glas-slovenije.htm

Slovenske mladinske organizacije v ARGENTINI

<http://www.sdo-sfz.com.ar>

Novi glas, tednik Slovencev v Italiji

<http://www.noviglas.it>

VEČER, časnik

<http://www.vecer.si/>

Slovenska tiskovna agencija

<http://www.sta.si>

RTV Slovenije

<http://www.rtv slo.si>

DELO, časnik

<http://www.delo.si>

Dnevne novice

<http://www.siol.net>

Pristojne prijavnne službe v evropskih državah marsikaterega našega izseljenca še vedno vodijo kot jugoslovanskega državljan, čeprav ima le-ta slovenski potni list. Sprememba vpisa državljanstva se pač ne izvrši avtomatično, zato preverite sami na prijavnem uradu svojega bivališča, ali je vpis državljanstva pravilen. Predstavite svoj novi potni list in zahtevajte, da vas vpišejo pod kodo 131, ki je oznaka za Slovenijo. Marsikje z začudenjem ugotavljamo, kako malo slovenskih državljanov objavljajo različne statistike.

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 20 EUR za enkratno objavo. Vsaka beseda od 50 dalje stane 0,50 EUR. Celoletna objava z isto vsebino je 150 EUR. Z večkratno zaporedno objavo narašča tudi popust. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu za naslednjo izdajo. Plačilo pri poverjenikih, slovenskih župnijah ali na uredništvu.

NAŠA LUČ Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik: DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95 • **Glavni urednik:** Janez Pucelj, München, Nemčija • **Odgovorni urednik:** Ljubo Bekš, Ljubljana • **Uredništvo:** Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438-30-50, faks: 01/438-30-55 • **Uprava:** Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/231-32-41, E-naslov: beksl@siol.net, E-naslov: zveza-sid@msn.com

NAROCNINA (v valuti zadevne države): Evropska zveza 23 EUR • Slovenija 5.000 SIT • Švedska 210 SEK • Švica 35 SFR • Velika Britanija 15 GBP • Avstralija 39 AUD • Kanada 36 CAD • ZDA 28 USD • Hrvaška 174 HRK

V ceno izvoda je vračunan 8,5 % DDV. • Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Ministrstva za kulturo.

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali na upravi. **Transakcijski račun pri NLB d.d.:** 02014-0015204714, DRUŽINA, d.o.o., s pripisom za Našo luč, IBAN SI56020140015204714, SWIFT LJBAS12X • **Devizni račun pri NLB, d.d.:** 01000-0000200097-140-7100-1189115. • Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava. **Oblikovanje in grafična priprava:** TRAJANUS, d.o.o., Kranj • **Tisk:** Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

ZVEZA SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA LONDON
62, Offley Road, LONDON SW9 0LS
T/F (*44) 020. 7735 6655
župnik: **Stanislav Cikaneč**
e-naslov: cikaneč@msn.com

AVSTRILIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA DUNAJ
Einsiedlergasse 9-11, 1050 WIEN
T (*43) 01. 5442 575
župnik: **mag. Stanislav Žlof**
e-naslov: stane.zlof@email.si
delegat: **Anton Štekl**, (odsoten)

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA LINZ
župnik: **mag. Stanislav Žlof** (glej Dunaj)
informacije: **Anton Zore**, T 07. 3230 4588

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA GRADEC
Mariahilferplatz 3, 8020 GRAZ
T (*43) 0316. 7131 6937
župnik: **p. mag. Jože Lampret**

SLOVENSKA KAT. MISIJA VORARLBERG
Kirchweg 6, 6841 MÄDER, Vorarlberg
T (*43) 05. 5236 2166,
pT 066. 4526 0667, F 05 52 36 21 666
župnik: **Janez Žagar**

SLOVENSKA KAT. MISIJA SPITAL
Drau Marienkapelle, Villacherstr., SPITAL
župnik: **mag. Jože Andolšek**
Št. Primož 65, 9123 Št. Primož
T (*43) 042. 3927 19

BELGIJA - NIZOZEMSKA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA EISEN
Guill. Lambert laan 36, 3630 EISEN
T/F (*32) 089. 7622 01, pT 0476. 8621 60
župnik: **Alojzij Rajk**, e-naslov: lrajk@pi.be

SLOV. PASTORALNI CENTER BRUSELJ
Av. Couronne 206 Ixelle, 1050 BRUXELLES
T/F: (*32) 02. 6477 106
župnik: **Alojzij Rajk**, e-naslov: lrajk@pi.be

FRANCIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA PARIZ
3, Impasse Hoche, 92320 CHATILLON
T (*33) 1 42 53 64 43,
župnik in delegat: **Jože Kamin**
duhovni pomočnik: **Toni Drašček**
e-naslov: kaminjoseph@aol.com

SLOVENSKA KAT. MISIJA MERLEBACH
14, r. du 5 Decembre, 57800 MERLEBACH
T (*33) 03. 8781 4782,
T mlín (*33) 03. 8701 0701
župnik in delegat: **Jože Kamin**,
e-naslov: kaminjoseph@aol.com
duhovni pomočnik: **Toni Drašček**
e-naslov: toni.drascek@cegetel.net
duhovnik v pokoju: **Anton Dejak**
9, rue Saint Gorgon, 57710 AUMETZ
tel. (*33) 03. 8291 8506

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA NICA
6, rue Vernier, 06000 NICE
T (*33) 04. 9388 5851
župnik: **Štefan Čukman**

HRVAŠKA

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST ZAGREB
oskrbovana iz Slovenije. Informacije:
dekan **Anton Trpin**, T (*386) 07. 3380 015
Trubarjeva 1, 8310 Šentjernej
e-naslov: zupnija.sentjernej@rkc.si

ITALIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA SKUPNOST RIM
Via Appia Nuova 884, 00178 ROMA
T (*39) 06.7184 744, F 06. 7187 282
rektor **msgr. dr. Joško Pirc**
e-naslov: rettore@slovenik.it

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST MILANO
cerkev Corpus Domoni, ul. Canova 4
župnik: **Karel Bolčina**, T (*39) 0481. 21849
pT 0338. 1958 889, F 0481. 5192 17
Trg sv. Andreja 1/a, 34170 Gorica/Italija
e-naslov: donkarel@tiscali.it
informacije: **K. Donno**, T 02. 3800 8218

NEMČIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA BERLIN
Kolonnenstr. 38, 10829 BERLIN
T (*49) 030. 7845 066, T 030. 7881 924
F 030. 7883 339
spletna stran: <http://www.skemberlin.de/>
župnik: **Isidor Pečovnik**
e-naslov: dori@skemberlin.de

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ESSEN
Bausemshorst 2, 45329 ESSEN
T (*49) 0201. 3641 513
T/F (*49) 0201. 3641 804
spl. stran: <http://www.slomisija-essen.de/>
župnik: **Alojzij Zaplotnik**
e-naslov: azaplotnik@t-online.de
diakon: **Stanislav Čeplak**,
e-naslov: ceplak@gmx.de

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA KÖLN
Moltkestr. 119-121, 50674 KÖLN
T/F (*49) 0221. 5237 77
župnik: **Martin Mlakar**
e-naslov: skm.koeln@t-online.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA FRANKFURT
Mathildenstr. 30 a, 60599 FRANKFURT
T (*49) 069. 6365 48, F 069. 6330 7632
spletna stran:
<http://www.skg-frankfurt.de>
župnik: **Martin Retelj**
e-naslov: martin@skg-frankfurt.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA MANNHEIM
Römerstrasse 32, 68259 MANNHEIM
T (*49) 0621. 285 00, F 0621. 7152 106
Spl. stran: <http://www.skg-mannheim.de/>
župnik: **Janez Modic**
e-naslov: janez@skm-mannheim.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA INGOLSTADT
Aventinstr. 25, 85051 INGOLSTADT
T (*49) 0841. 590 76, T/F 0841. 9206 95
župnik: **Stanislav Gajšek**
e-naslov: skm.in@t-online.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA STUTTGART
Stafflenbergstr. 64, 70184 STUTTGART
T (*49) 0711. 2328 91, pT 0178. 4417 675
F (*49) 0711. 2361 331
spletna stran: <http://www.skm-stuttgart.de/>
župnik: **dr. Zvone Štrubelj**
e-naslov: zvones@gmx.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA AUGSBURG
Klausenweg 7c, 86199 AUGSBURG
T/F (*49) 0821. 979 13, pT 0173.5937 313
župnik: **Roman Kutin**
e-naslov: roman.k@oleco.net

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ULM
Olgastralße 137, 89073 ULM
T (*49) 0731 - 272 76
župnik: **Roman Kutin**, (glej Augsburg)
voditelj: **dr. Marko Dvořak**
e-naslov: marko.dvorak@t-online.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA MÜNCHEN
Liebigstr. 10, 80538 MÜNCHEN
T (*49) 089. 2219 41, F 089. 2193 79016
e-naslov: slovenschsprachige-mission.muenchen@erzbistum-muenchen.de
spletna stran: www.skm-muenchen.de
župnik: **Marjan Bečan**
e-naslov: mbecan@erzbistum-muenchen.de
pastoralni sodelavec **Slavko Kessler**
e-nasl.: skessler@erzbistum-muenchen.de
delegat: **msgr. Janez Puceľj**
Liebigstr. 10, 80538 MÜNCHEN
T (*49) 089.2193 7900, pT 0173.9876 372
F (*49) 089. 2193 79016
e-naslov: zveza-sid@msn.com

SRBIJA IN ČRNA GORA

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST BEOGRAD
Hadži Milentija 75, 11000 BEOGRAD
T (*381) 11. 4357 12
župnik: **msgr. Jože Hauptman**

ŠVEDSKA

SLOVENSKA KAT. MISIJA GÖTEBORG
Parkgatan 14, 411 38 GÖTEBORG
T/F (*46) 031. 7115 421, spletna stran:
<http://www.slovenskamisija.org/> župnik:
Zvone Podvinski
e-naslov: zvone@kristuskonungen.se
zvone.podvinski@rkc.si

ŠVICA - LIECHTENSTEIN

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ZÜRICH
Hallwylstrasse 60, 8004 ZÜRICH
T (*41) 044.3013 132, pT 079. 7773 948
F (*41) 044. 3030 788
spletna stran: <http://www.slomisija.ch>
župnik: **mag. David Taljat**
e-naslov: taljat.david@econophone.ch

Ob 45. obletnici župnije in sv. birmi so Slovenci do zadnjega zapolnili prosta mesta

Korak v prihodnost

Ob oltarju se je slovenska skupnost zahvalila za 45 let

45 let slovenske župnije v Stuttgartu

Moški oktet Moj šocel in Triglav iz Boeblingena

Mladi folkloristi so zaplesali

Domači pevski zbor obzorje, ki ga uspešno vodi Marjetka Urbanič

Oče Andrej pri birmi, hči Tamara pa pri prvem sv. obhajilu

Skupinski posnetek ob 45-letnici slovenske župnije

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA

436 676₂₀₀₅

920051104,7

COBISS

ISSN 1408-9726

9 771408 972008